

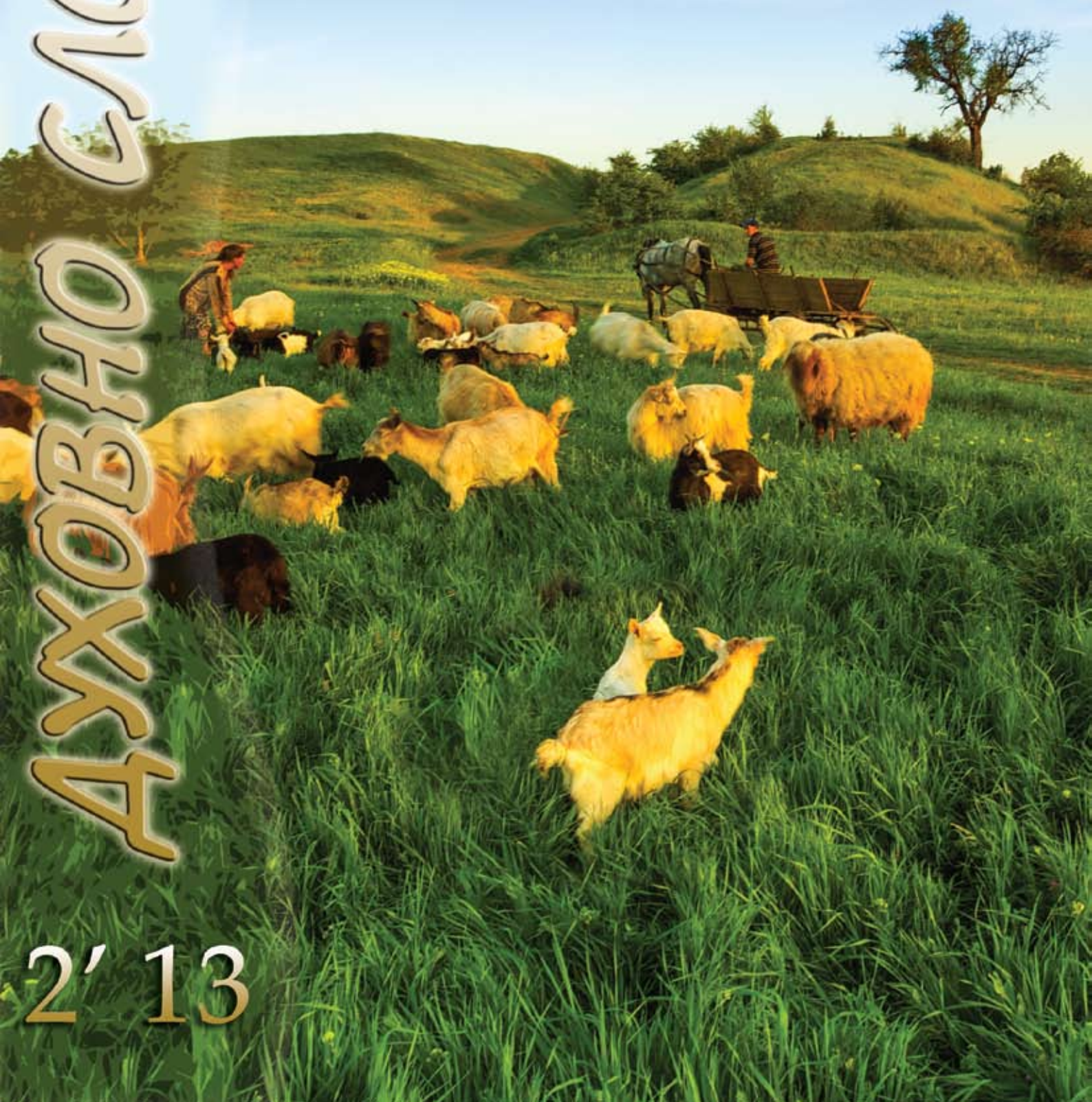
Духовно Слово

2' 13

СЛУШАНИЕ ЗА БЛАГОВЕСТИЕ

И ДУХОВЕН ЖИВОТ

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на

Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

Редакционно

Криза 3

Павел към Филимон (1) 4

Послания от Мюлер

Самсон в тъвницата 6

Т. Берд

Първо послание на апостол

Йоан (Част 4) 7

Мартин Бейкър

Числата в Библията (Част 5):

Числото 40 11

По материали на Тони Уорен

Чужди грехове 13

Томас Брукс

Вечната сигурност 14

Дж. Паркинсон

Ти върви след Мен 16

С. Джоунс

Спътниците на апостол Павел (4):

Тимотей 20

Дейвид Уилямсън

Кому робуваш? (1) 22

Д. Валанс

Борбата на Яков с Бога 25

Хр. Расовски

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел.0888 356614

www.duhovnoslovo.com

duhovnoslovo@gmail.com

КРИЗА

„Защото кой знае кое е добро за човека, в живота, във всичките дни на суетния му живот; който минава като сянка? Понеже кой ще извести на човека какво ще бъде подир него под слънцето?“ (Пр. 6:12).

Сега целият свят говори за криза. Медиите и разни финансови корифеи ореваха орталъка, че лошото тепърва предстои.

Шум се дига, шум до Бога,
шум и крясък, шум и бяс,
цяла София в тревога –
ето кризата у нас.

...

разни планове се сплитат
зарад нов за нас ярем...
Хатовете там се ритат,
ний „магаретата“ мрем!.

(Криза, 1908, Димчо Дебелянов)

Като се замисля обаче, лошото е станало много отдавна. Душата на човека е болна и е в криза. Но кой мисли за душата, като има толкова важни неща, ще се провикне някой.

Но ето че Божието Слово коригира нашия разсъдък, за да разберем, че „Няма никой разумен, няма кой да търси Бога. Всички се отклониха, заедно се развратиха; Няма кой да прави добро, няма ни един“ (Римл. 3:11-12).

Ето това е същинската криза, в която е изпаднало човечеството. Всичкият труд на човека е за устата му; Душата обаче не се насища (Пр. 6:7).

Европейският съюз, уж люлка на цивилизацията, безпомощно кърши ръце, затънал в калта на духовна и морална мизерия, отчаяно се опитва да се представи като опора, защита и крепост на изнурената европейска душа. Е, на едни е изнурена от безкрайно очакване да се случи нещо хубаво, а на други пък е охранена – към нея се стичат безкрайни благини, придружени с разкаяние, че не отчели колко била тежка ситуацията при тях, та с малко били помогнали. С две думи – ето я крепостта, „Спасовата могила“, към която вървят какви ли не – както е описал това в своя разказ Елин Пелин:

„Дядо Захари гледа и се чуди. Отде се взе тоя народ, това чудо! С кола, с коне, пеши, отблизо и отдалеч, отвсякъде идат хора и бързат нататък. Между тях какви не, какви не! Бедняци, дрипави, с оголени меса. Богати, пременени празнично. Всички носят по един недъг и по една надежда за изцеление. Някои с пречупени кръстове се влачат

като змии, други на кокили, трети с мръсни рани по тялото. Слепи, сакати...“

Да, всички носят един недъг – носят болнавата си душа, която няма да намери изцеление там, на „Спасовата могила“.

И ние като Монката ще запитаме:

„– Дядо, къде отива тоя народ?

– Всички там отиват, чедо.

– Всички болни ли са, дядо?

– То целият свят е болен, синко. Едни от това, други от онова. Няма здрав човек на света. Гледаш, тялото желязно, а душата – гнила.“

Как може да бъде изцелена тази клета душа, като с толкоз товари е обременена? Но нали затова Господ Исус казва: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко“ (Мат. 11:29-30).

Как може да се освободи тази клета душа от примката, в която е хваната?

Нашият Господ изпитва нашите сърца дали в най-тежките моменти ще си спомним за „земята на робството“, дали ще зароптаем против Него. Когато примката на неприятеля е стегната, тогава душата вика към Господа, а Той е верен да избави тези, които Го търсят. „Тогава извиках към Господа в бедствието си; и Той ги избави от утесненията им; изведе ги из тъмнината и мрачната сянка, и разкъса оковите им. ...разби медните порти, и железните лостове сломи“ (Пс. 107).

Спасението не е на „Спасовата могила“, спасението принадлежи на Господа.

„Понеже кой ще извести на човека какво ще бъде подир него под слънцето?“ Когато погледнем нашата мила родина, сълзи се стичат по страните ни. А моят дядо казваше: „тлъста земя газим, а гладни ходим“. А сега не се ли отне храната пред очите ни, веселието и радостта от дома на нашия Бог? Семената изсъхнаха под буците си, житниците запустяха, хранилищата се съсипаха, защото житото изсъхна. Как пъшка добитъкът! Скитат се чердите говеда, защото нямат пасбище. Да, изгинаха стадата овце; Защото огънят изпояде пасбищата на целината, и пламъкът изпояди полските дървета. Даже и полските животни, задъхвайки се, поглеждат към Господа; Защото пресъхнаха водните потоци, и огън изпояде пасбищата на целината (виж Йоиш 1:16-20).

Но Така казва Господ: „Пазете правосъдие и вършете правда, защото скоро ще дойде спасението от Мене, и правдата Ми скоро ще се открие“ (Исаия 56:1).

Хр. Р.

Павел към Филимон (1)

от Георг Мюлер, 1873 г.

Причината за написването на това послание до Филимон е следната: Филимон, по всичко личи, е пребивавал в Колос (това ясно се вижда от последната глава на Посланието на апостол Павел към колосяните). Посланието към колосяните е било написано по същото време, както и Посланието към Филимон. Онисим и един друг брат са били носителите на Посланието към колосяните, както и на личното Послание към Филимон. А Онисим е бил роб на Филимон. Този Онисим в неблагочестивото си състояние е избягал от господаря си Филимон, но както казваме, с Божията промисъл пристигнал в Рим. Рим тогава е бил най-великото място на света. Несъмнено той си е казал: „колко перспективи ще има пред мен, само да се добера до Рим“. Това са мислите, които най-вероятно са се въртели в главата му, след като избягал от господаря си. С такива копнежи той

се е скитал от Мала Азия до Рим. „О, какви наслади ме чакат в Рим, какви гледки ще видя там, с какви хора ще се срещна само!“ Без съмнение, подобни мисли са нахлували в ума му. Но какво се случило в Рим? Бог го срещнал и той се обърнал от своите пътища. Значи Бог позволява на човека да върви по собствения си път; Бог му позволява да следва желанията на собственото си сърце, и ако можеше, човек щеше да продължи до безкрайността в своя стремеж да избяга от Бога. Но идва момент, в който Бог казва: „Дотук ще идваш, но не по-нататък“ (Йов 38:11). Мнозина са отивали в Лондон да търсят неща, които ощетяват душата им, в служба на дявола, но Бог ги е хващал там по невероятни начини и ги е обръщал от тяхното греховно състояние.

И все пак Онисим е можело да отиде в Рим и никога да не зърне апостол Павел. Можеше да прекара петдесет години в Рим и да не чуе за Павел, но Бог има благодатни и

милостиви цели за него. И в Своята промисъл нарежда така нещата, че да попадне на същото място с апостола и да се запознае с този Павел. А какъв беше Павел по онова време в Рим? Със сигурност не е бил някой велик човек в светските очи. Много велик и известен човек, от една страна, но от друга, потънал в тъмнина и неизвестност. По онова време Павел е бил затворник заради Благовестието. Не се е разхождал по пазарите или по обществените места, както са правели големците в тази древна столица. Той е бил хвърлен в затвора, като за личен надзирател е имал римски войник, и въпреки това в Божиата промисъл точно онзи роб беглец попада на същото място с него. И апостолът става един благословен инструмент в Божиите ръце при обръщението на Онисимовата душа. Колко насърчително трябва да бъде това за всички нас! Много от нас имат близки, които са далече от Христа. Бащи, майки, братя, сестри и всякакви роднини, които на пръв поглед отиват все по-далече от Бога, които се тревожат все по-малко за Божиите неща и се тревожат все повече за светските. Затова, скъпи в Христа братя и сестри, представяйте ги пред Господа с вяра и търпение и за вас остава радостта да разберете, че вашите молитви не са били напразни. Имаме основателни причини да смятаме, че Филимон, вярващият господар на този роб, се е тревожил за духовното му състояние; но всичко изглежда загубено, когато този роб побягва, и въпреки това Бог го последва и улавя точно тогава, когато ние най-малко бихме предположили.

Нека да прочетем и да поразмишляваме над Посланието към Филимон.

Стих 1: „Павел, затворник за Христос Исус, и брат Тимотей, до нашия възлюбен съработник Филимон“.

Павел е считал Филимон за работник

в Благовестието, като се отнася към него с думата „съработник“.

Стих 2: „и до сестра Апфия (жената на Филимон), и до нашия сподвижник Архип (брат Архип е друг съработник в благовестието, там, в Колос), и до твоята домашна църква“.

Домът на Филимон е бил мястото, където Колосянското събрание се е събирало, тъй като по онова време не е имало определени сгради

за целта – вярващите са се събирали в частни домове или други подобни подходящи места. В Деяния на Апостолите, 20 глава, има такъв пример, когато апостол Павел беседва в една горна стая. Целта на учениците не е била да се събират в скъпи и величествени сгради, които да напомнят на храма в Ерусалим. Първите сто и двадесет, които са повярявали в Господа Исуса Христа, са се събирали в горна стая, по същия начин събранието в Колос се е провеждало в дома на Филимон.

Стих 3: „Благодат и мир да бъде на вас от Бога, нашия Отец, и Господ

Трябва да си напомняме един на друг, че Бог ни е дарил Своята благодат чрез Христос Исус и че е Неговата воля и в Неговата сила да ни дари с още повече благословение. А и също така ежедневно трябва да си напомняме, че чрез Господа Исуса Христа имаме и мир с Бога. Тези, които се упоават на Исуса Христа, които, като са били съдени от Словото и са били осъдени пред Божиите очи като виновни грешници, знаят как да се упоават на Господа Исуса Христа, Който изкупва греховете като единственото основание за оправдание пред Бога.

Исус Христос“.

Сходни на този поздрав има в почти всички послания на апостола. Това не е обичаен поздрав и трябва да има основателна причина за употребяването му. А причината е тази: трябва да си напомняме един на друг, че Бог ни е дарил своята благодат чрез Христос Исус и че е Неговата воля и в Неговата сила да ни дари с още повече благословение. А и също така ежедневно трябва да си напомняме, че чрез Господа Исуса Христа имаме и мир с Бога. Сега говоря само на тези, които се упоават на Исуса Христа, които, като са били съдени от Словото и са били осъдени пред Божиите очи като виновни грешници, как да се упоават на Господа Исуса Христа, Който изкупва греховете като единственото основание за оправдание пред Бога.

Статията се публикува с позволението на Assembly Testimony.

Самсон в тъмницата

Т. Берд

Библията изобилства от биографии, и то такива биографии, каквито Сам Бог би написал. Биографичните разкази, които са написани и редактирани от човеци, обикновено са пристрастни и следователно подвеждащи. Добродетелната страна на живота често е изтъквана и почитана, докато другата страна е прикрита и забулена.

Но когато авторството е Божие, тогава няма прикриване на факти. Когато Бог ни представя историята на нечий живот, Той ни разкрива истината, и то цялата истина. Най-очевидният пример за това вярно представяне на човешкия характер се вижда в историята за Самсон.

Чудотворната сила придружава Самсон от люлката до гроба. Той е роден при много необичайни обстоятелства и е изпитал чудната сила на Светия Дух в себе си от много ранна възраст. Едва ли е имало друг негов съвременник с такава перспектива за полза и служение на Бога, а същевременно едва ли е имало друг, който да е паднал толкова ниско и толкова силно, колкото Самсон. Той е очевиден пример за нечовешка физическа сила, примесена с невероятна нравствена слабост. Следвайки го в неговия променлив житейски път – на моменти покрит от мрачната сянка на духовен упадък и поражение, а в други моменти сияйно осенен от свръхчовешка мощ и триумф, кой би могъл да се въздържи от чувството на неопишуема печал? И кой би си представил, че накрая ще бъде лишен от свобода и окован във филистимска тъмница без капка съжаление? „И той мелеше в тъмницата“ (Съдии 16:21). Този, който беше посветен (назарей) Богу, го виждаме на грешното място: този, който всяваше ужас сред филистимците, бе лишен от силата си, лишен от зрението си и от свободата си.

Като че ли Самсон е достигнал до най-ниските дълбини на своето сгромолясване. Следва и още по-жалко унижение. Филистимците свикват велико религиозно събрание, за да от-

празнуват Самсоновото падение и да принесат специална жертва на бога си Дагон. И тогава идва най-тежкият момент от цялата тази тъжна гледка: „Повикайте Самсон, нека се подиграем с него“ (Съдии 16:25).

На какъв унизителен спектакъл ставаме свидетели! Този могъщ мъж, който някога е поразявал филистимците до крак, и то с хиляди, сега е воден в сляпата си безпомощност от едно дребно хлапе, за да забавлява зейналата езическа папlach. Какъв срам, какъв позор и каква болка предизвиква тази гледка! Гледаме и не вярваме на очите си: „Това същият Самсон ли е? Това същият човек ли е, който разкъса лъва сякаш беше яренце? Възможно ли е този да е човекът, който изби хиляда филистимци с челюстта на осел? Възможно ли е този човек да е същият, който изкърти и понесе на раменете си градската порта на Газа с двата ѝ стълба и лоста?“. Това е той, няма друг!

Откъде дойде тази промяна и каква беше причината? Той започна по Духа, но даде мястото на плътта и така се поддаде на похотта. Колко жалко е, че Самсон не е единственият, който се е провалил така. Имало е и други, които в зъл час, когато не са следвали Духа, са се поддали на страстта на плътта и са паднали там, където са стояли най-здраво. Урокът, който научаваме от Лот в Содом, е именно да се пазим от любовта към този свят. Урокът, който научаваме от Самсон в тъмницата, е да се пазим от любовта към плътта. Една финална победа го очаква, която обаче също е примесена със скръб.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine

ПЪРВО ПОСЛАНИЕ НА АПОСТОЛ ЙОАН

Мартин Бейкър

Част 4

ИСТИНСКО И ЛЪЖЛИВО ПОМАЗАНИЕ (продължение).

стих 28. „Дечица, и сега пребъдвайте в Него, та когато се яви, да имате дръзновение, и да се не посраим пред Него в пришествието Му.“ Накрая Йоан увещава вярващите да пребъдват в Господа, така че при Неговото пришествие (явление), те да имат дръзновение и да не се срамуват, защото техния труд ще се види, че не е бил напразен.

I Йоан 2:29-3:24

Другите характеристики на Божии деца

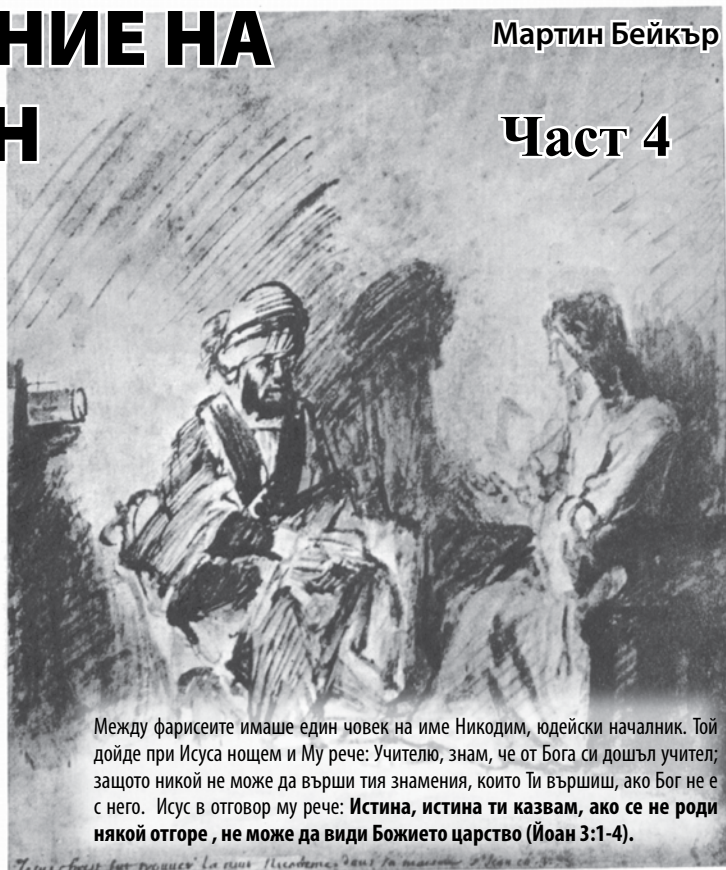
(1) 2:29-3:10 Праведният живот

2:29. Ако знаете, че Бог е праведен, т.е. Той е безпристрастен, непредубеден и истинен, тогава знаете, че всеки, който върши правда, е от Него роден. Тук ясно се казва, че всеки, който е роден в Божието семейство, носи семейните черти на родителя. Така че, след като Бог е праведен, Той върши правда и също така всички, които са родени от Него, носят в себе си Неговата правда (Йоан 1:13; 3:6-7).

3:1-3. Чудото, привилегията и отговорността да бъдеш Божие дете, т.е. да бъдеш роден от Бога

стих 1. Когато ангел Господен се явява на Моисей в огнен пламък изсред една къпина, Моисей си казва: Да свърна и да прегледам това велико явление... (Изх. 3:3). Така Бог предоставя случаи и възможности всяка една душа да свърне от пътя си в този свят и да отиде там, където е Божието присъствие, в което присъствие Бог ще изяви чудни и славни неща. Затова Йоан възкликва: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божии чада“. А ние можем да кажем с думите на Лютер: „каква славно възвишена любов“ Отец е дал нам, недостойните и бунтовни грешници. Той не само ни спасява, но и ни призовава (и ни е направил) да бъдем деца на Бога чрез ново раждане (Йоан 1:11-13).

„Затова светът не познава нас, защото Него не позна“ (Йоан 8:19, 16:3, 17:25). Светът не познава нито Отца, нито Сина, така че по тази причина светът не познава и родените от Бога, нито разбира начина им на живот, защото не познава източника на техния живот.

Между фарисеите имаше един човек на име Никодим, юдейски началник. Той дойде при Исуса нощем и Му рече: Учителю, знам, че от Бога си дошъл учител; защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него. Исус в отговор му рече: **Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство (Йоан 3:1-4).**

стих 2. Йоан пише: „Възлюбени (виж още 3:21, 4:1,7,11), сега сме Божии чада.“ Факт е, че с новото раждане (раждане отгоре) ние сме станали членове на Неговото семейство и на Неговото царство. „Още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е.“ Във времето на пришествието на Господа Исуса Христа „мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред, и ние, които сме останали живи, ще се променим и грабнати заедно с тях в облаците, да посрещнем Господа във въздуха“ (I Коринт. 15:51-52; Фил. 3:20-21; I Солунци 4:13-18). След това ще се изпълни Божията първоначална цел – да събере Своя свят народ, който да бъде Негово притежание завинаги. Това ще стане в един миг и работата на дявола ще се анулира (I Йоан 3:8). Накрая, при Неговото пришествие, ние, които сме Негови, ще бъдем облечени в слава (Кол. 3:4; II Сол. 1:10).

стих 3. Това е факт, а не призив: „Всеки, който има тази надежда в Него, очистиwa себе си...“ Живата надежда за скорошното завръщане на Христос за Своите винаги е имала пречистващ ефект върху вярващите. Фактите са, че когато дойде, Той ще ни промени и ще ни вземе, и ще Го видим такъв, какъвто е, и ще бъдем като Него. Това съхранява вярващия от греха, т.е. той бди и очаква Спасителя. В същото време ние ежедневно се променяме от слава в слава, защото в този

свят сме водени от Господния Дух (II Кор. 3:18).

стих 4. „Който върши грях, престъпва и закона, защото грехът е престъпване на закона (беззаконие).“ Йоан се връща към темата за праведен живот и подчертава, че който върши грях, върши и беззаконие, което е бунт срещу изразената воля на Бога. Изразът „всеки, който“ подчертава универсалността на греха, покварата на човешката природа: „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Рим. 3:23). Грях е не само нарушаването на Десетте Божии заповеди (Изх. 20:1-17), още повече че никой не е успял да спазва в съвършенство Божия закон, грях е недостигане на съвършения Божий стандарт в Христа. В своето учение, записано в Мат. 5-7, Господ Исус подчертава значението на вътрешния замисъл и мотив на сърцето, както и свидетелството на нашия живот, а кой не е съгрешил в тези неща? И накрая, в Мат. 22:37, 39, Той заявява две големи заповеди: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, и с всичкия си ум“ и „Да възлюбиш ближния си като себе си“, а кой е спазил всичко това перфектно? Апостол Яков казва: „Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко“ (Яков 2:10).

стих 5. Този стих дава цялостния отговор и говори за съвършенството на Спасителя. Това е целта на Неговото възплъщение: „Той се яви да носи греховете“, което Той направи на Голгота, където „сам понесе в телото Си нашите грехове на дървото“ (I Петр. 2:24; I Кор. 15:3-4). Но Той също така показва, че Неговата жертва е достатъчна да покрие греха на света: „Ето Божия Агнец, Който носи греха на света“ (Йоан 1:29; Евр. 9:26-28). Това Той можа да направи, тъй като „в Него няма грях“. Апостолите Павел и Петър описват допълнителни аспекти на Неговата безгрешност: „Той не е знаел грях“ (II Кор. 5:21) и „Той грях не е сторил“ (I Петр. 2:22). Затова Неговата жертва е напълно достатъчна и приета от Бога. Когато на Голгота, на кръста, Господ Исус извиква: „Свърши се“ (Йоан 19:30), завесата на храма се раздира от горе на долу, като с това Бог ясно показва, че няма вече земен храм със земно служение, но пътят към Бога е открит чрез единствения първосвещеник – Господ Исус Христос. Така той става Спасител на всички, които вярват в Него и се подчиняват на благовестието. „Той е в състояние да спаси напълно...“ (Евр. 7:25) „Той е в състояние да ви пази от препъване...“ (Юда 24) „Той е в състояние да направи несравнимо повече...“ (Ефес. 3:20). Тези факти показват, че състоянието, което има новороденият християнин, е в противоречие с изискванията на един живот, воден постоянно в грях.

стих 6. „Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава; никой, който съгрешава, не Го е

видял, нито Го е познал.“ В този стих Йоан отново показва колко е несвойствено за един вярващ да практикува онова, което Христос идва да премахне. Тук той продължава тази тема: „който пребъдва в Него, не съгрешава“. Това се отнася до истински вярващите, които не живеят постоянно в грях. Това не означава, че те не могат да съгрешат (виж 1:10), но „ако някой съгреши (като изолиран акт), имаме ходатай...“ (виж 2:1). Въпреки това всеки, който живее постоянно в грях, „не Го е видял, нито Го е познал“ и тези човече не са спасени.

стих 7. „Дечица, никой да не ви заблуждава“. Този апел е отправен много сериозно заради опасността от учението на гностиците, което не е било съпроводено от свят живот, и Йоан предупреждава светиите да внимават да не бъдат измамани от тях. За учителите трябва да се съди по техния живот и техните дела. Който върши правда, е праведен, както Той, Господ Исус, е праведен. Неговият живот е представен в тези, които наистина са новородени.

стих 8. В стиховете от 8 до 10, са представени две семейства – семейството на Бога и семейството на дявола. Лицето, което живее в грях и непримиримост с Бога, е от дявола (не че са родени от дявола), и от рождението си се намира на пътя, който отива към погибел, и в живота си върши делата на дявола. „Той съгрешава от началото“, като не прави нищо друго. Той „беше херувим помазан... създаден съвършен, докато беззаконие се намери в него...“ (Езекиил 28:13-17). Оттогава той съгрешава непрекъснато (Йоан 10:10). „За тази цел се яви Божият Син, за да съсипе делата на дявола.“ В Битие, глава 1 Бог „направи всичко добро“ и „Той си почина на седмия ден от делата Си“ (Евр. 4:4). Но след това идва грехът и досега Отец и Божият Син работят (Йоан 5:17), за да унищожат делата на дявола, и работата им ще завърши с новото Небе и новата Земя, „където обитава правда“ (II Петр. 3:13; Откр. 21:5)

Всеки роден от Бога е избавен чрез Божията благодат от наказанието за греха и ежедневно бива избавян от властта на греха чрез силата на Христа и обитаващия в него Свети Дух (Рим. 6:14; 7:25; 8:2; I Кор. 15:57).

Този триумф на Божието спасение ще заблести в пълната си сила при пришествието на Христа.

стих 9. „Никой, който е роден от Бога, не върши грях...“ означава, че той няма обичайна практика да греши, „защото Неговият зародиш пребъдва в него“. Това най-вероятно означава, че новият духовен живот, който той е получил, когато е бил роден отгоре, остава в него (за да поясним това, трябва да знаем, че раждането отново (отгоре) е Божие знамение за всеки, който го е преживял, а и за околните, които са ни познавали какви сме били в греха и как сме се променили след новородението.

Този зародиш, който е в новородените, той е Божий и се храни единствено с Божия храна – Неговата благодат. Именно този зародиш не може да съгрешава, защото е Свят. Когато пребъдваме в Бога, този свят зародиш принася плодове, но когато неприятелят ни смущава чрез нашата плът, тогава ние можем да съгрешим в нещо, но това, святото, което е в нас, то не може да съгрешава, но ние търпим загуба за нашите души – бел. ред.). Роденият от Бога има вечен живот, защото този живот е от Бога, и това в него е голяма сила, която поражда желание за святост. Така че роденият от Бога не може да продължи да живее обичайно в грях, „защото той е роден от Бога“.

стих 10. „По това се разпознават Божиите чада и дяволските чада; никой, който не върши правда, не е от Бога, нито оня, който не люби брата си.“ Този стих обобщава разликите между двете семейства – това на Бога и това на дявола. Всеки от тях проявява чертите на баща си. Тук е единственото място в Новия завет, където се използва изразът: „дяволските чада“ (но виж Йоан 8:44; Ефесяни 2:2-3). Господ Исус ясно дава да се разбере, че не може да се служи на двама господари: „Никой служител не може да служи на двама господари; защото или ще намрази единия и другия ще обикне, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Лк. 16:13). Тези, които не са родени отново – в Божия Дом, те остават да служат на дявола. Две характеристики са дадени на „дяволските чада“: те не вършат правда и в тях няма Божия любов. Този стих е мостът към следващия раздел, който говори за любовта като характерен знак за тези, които са истински деца на Бога.

(2) 3:11-24 Любов

стих 11. Йоан отново подчертава посланието, което са чули отначало: „да любим един другия“. Това е учението на Господ Исус Христос (Йоан 13:34), което Павел занася в Ефес и околностите му (виж Деян. 19). Сега Йоан повтаря призива – „да любим един другия“ (2:7), което означава: Божествена безкористна любов като тази, с която Христос ни възлюби: „ходете в любов, както и Христос ви възлюби“ (Еф. 5:2). А Господ Исус каза: „Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия“ (Йоан 13:34). Това ясно показва, че за да показваш тази Божествена любов към другите, първо ти лично трябва да си я приел в сърцето си; иначе как ще дадеш на другите нещо, което нямаш?

стих 12. „да не бъдем като Каин, който беше от лукавия“. Чрез злия си характер Каин показва, че негов баща е дяволът, защото:

I) принася на Бога неприемлива жертва (Бит. 4:3, 5),

II) изпълни се с ярост – „огорчи се твърде много и лицето му се помрачи“ (Бит. 4:5), и

III) показва своята неприязнь към Бога, като уби брат си (Бит. 4:8). Каиновите дела са зли, той мрази светлината (Йоан 3:19-20). „С вяра Авел принесе Богу жертва, по-добра от Каиновата“ (Евр.11:4). Каиновите дела са зли поради злия му характер; на брат му са праведни. Ето защо, за да имаме любящи сърца, трябва първо да възлюбим Бога, а не да ревнуваме, както направи Каин.

стих 13. „Недейте се чуди, братя мои, ако светът ви мрази“. Това е продължение на Христовото учение (в Йоан 15:18-19; 17:14). Праведният живот на вярващия събужда съвестта на невярващия, като в него се поражда противоречия, и в желанието си да запази своето статукво, той често се стреми да унищожи праведния. След грехопадението на човека в Едем досега е налице непрекъсната вражда между светлината и тъмнината (Бит. 3). Йоан използва израза „моите братя“, като с това ни напомня, че ние всички сме обединени от „Едного“ Праведния като „братя“ (Евр. 2:11,12).

стих 14. „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята.“ Светът може да ни мрази и да ни се противопоставя, но по това познаваме, че притежаваме нов духовен живот, че ние обичаме братята. Думите на Господ Исус (в Йоан 5:24) са основата за нашата сигурност, че „слушайки Него и вярвайки в Отца“, ние сме преминали от смъртта в живота, духовно. Ние сме родени отново от Духа на Бога (Йоан 1:12-13; I Петр. 1:23-25.). Едно пряко доказателство за тази промяна е нашата любов към децата на Бога – любим братята. Бог е любов и тези, които са родени отново, показват своята любов към другите Божии чада. Който няма такава любов, никога не е напуснал духовната смърт, той „остава в смъртта“.

стих 15. „Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец.“ В очите на света омразата не е толкова сериозно провинение, но (в Мат. 5:21-22) Господ Исус показва своето сериозно отношение, като отъждествява омразата с убийството и Йоан потвърждава това тук. Господ казва, че дяволът е човекоубиец от самото начало (Йоан 8:44), и ние виждаме това в Битие, глава 3, където той подлъгва Адам и Ева да съгрешат пред Бога, така че те умират първо духовно и след това физически. Грехът съсипва човечеството, отвеждайки го в омраза и смърт. Така мъже и жени стават деца на дявола, показвайки неговите характеристики. Очевидно този, който живее с омраза в сърцето, не е новороден и вечният живот не пребъдва в него. Разбира се, един убиец, който се покае за греха си и

го изповяда пред Бога, приемайки Христос за свой Спасител, ще бъде спасен, а след това животът на Христос, като плод на Светия Дух, ще се произвежда в неговия живот (I Коринтяни 13:4-7; Гал. 5:22, 23).

стих 16. За разлика от Каин, който е от дявола и взема живота на друг, ние приемаме истинската любов, любовта към Бога, когато Христос дава доброволно живота Си за нас на Голгота. Това е безкористна любов (виж Йоан 10:11,15,17,18; 15:13). Затова ние сме длъжни да покажем истинската си любов в „отдаване нашия живот“, жертвоготовно да се раздаваме за други, дори да сме готови да дадем живота си, ако е необходимо, за нашите братя.

стих 17. „Но ако някой има благата на този свят...“ Господ ни дава материалните притежания, които да използваме отговорно, за да посрещаме нашите собствени основни нужди и тези на другите. Всичко, което ние притежаваме, е на Господа и трябва да се използва за Негова слава. Обърнете внимание на думите на Господа: „събирайте си съкровища на небето“ (Мат. 6:19-21). Така че когато един християнин вижда (отбелязва внимателно в продължение на период от време) „брат си в нужда“ и затвори сърцето си за него, „Как любовта на Бога ще пребъдва в него?“ (I Йоан 4:20). Така че убийството и скъперничеството са напълно изключени от характера на Божиите деца.

стих 18. Йоан по един своеобразен начин говори за любовта на Отца в даването на Неговия Син да бъде Спасител на света, както и за любовта на Сина, който дава Себе Си за другите и накрая умира на кръста за нашите грехове. Така пише той: „Дечица, да не любим с думи, нито с език, но с дело и в действителност“. Павел пише: „Любовта да бъде нелицемерна“ (Рим. 12:9), и Яков: „Бъдете изпълнители на словото, а не само слушатели...“ (Яков 1:22-27). Йоан знае значението на това да живееш свят живот с любов към Господа, затова той призовава към такава практическа любов.

стих 19. „и от това знаем, че сме от истината...“ Господ Исус е Истината и Той казва на Пилат, че е дошъл, за да свидетелства за Истината (Йоан 18:37). Така че на практика чрез нашата любов ние трябва да докажем, че сме Негови истински деца, които показват Неговия характер в живота си. „И ще уверим сърцето си пред Него.“ Така Божията любов, показана на практика в живота ни, ще даде допълнителна сигурност в нашите сърца, когато идваме при Него в молитва, защото това е потвърждение на нашия нов живот в Христа и се основава на това, което Бог е направил в нас по благодат.

стих 20. Тази мисъл продължава и тук, в стих 20. „Ако нашето сърце ни осъжда“ поради липсата на

любов, или на праведен живот, или на преданост към Господа, тогава „Бог е по-голям от нашето сърце и знае всичко...“ Има два начина да разберем този стих:

I) „Той е по-голям в съчувствие, така щото, въпреки че може да има дълбоки причини за нашия провал, Той знае, че ние сме Негови и че Го обичаме, въпреки нашите слабости.“

II) „Той е по-голям в решението и така, докато ние знаем нашите грехове по един ограничен начин, Той знае всички тях, и ако ние ги признаем, Той е способен и готов да ни прости и да ни очисти... (I Йоан 1:9). „Ако някой съгреша, имаме Ходатай при Отца...“ (I Йоан 2:1).

стих 21. „Възлюбени, ако нашето сърце не ни осъжда...“, защото ние ходим в общение с Него, изповядвайки всеки грях (I Йоан 1:7), и „ние имаме дръзновение спрямо Бога“ (Йоан 15:7) в молитва. Като ходим с Него, нашите желания са в съответствие с Неговата воля, защото сме водени от Неговия Дух.

стих 22. „И каквото и да поискаме...“ (виж Мат 7:7-8; Як. 5:16; I Йоан 5:14). На първо място, ние имаме дръзновение и привилегия да се приближим до Бога чрез кръвта на Христа (Евр.10:19-22). След това, ако ние пребъдваме в Него, като „пазим заповедите Му и вършим това, което е угодно пред Него“, той разкрива Неговата воля за нас чрез Светия Дух и ние можем да се молим според Неговата воля, та „каквото и да поискаме, получаваме от Него“ (Йоан 14:13; 15:7).

стих 23. „И това е Неговата заповед...“ Първата голяма заповед е: „Да възлюбиш Бога с цялото си сърце...“ (Мат. 22:36-40), и това предполага вяра в Христа и всичко, което е свързано с Него: Неговата божественост, Неговото възплъщение и идването Му като Син човечески, Неговото Спасително дело и помазанието Му от Бога. Резултатът от това е свят живот, т.е. „да се обичаме един друг, както Той ни е заповядал“ (виж Йоан 13:34).

стих 24. В края на този раздел за любовта се подчертава, че ако спазваме заповедите Му, това е доказателство, че пребъдваме в Бога и Той в нас. Например, както Господ Исус казва: „Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене, и аз в него“ (Йоан 6:56). Сигурността, че пребъдваме в Христа се дава чрез Светия Дух (Йоан 14:20; 17:21-23), който обитава във вярващия (Йоан 14:16-17). Той ни е даден в момента, когато предадем сърцето си на Него (Еф. 1:13-14), Светият Дух е Божият печат в нас и гаранция за нашето духовно наследство.

(следва)

Числата в Библията

Част 5

Числото 40

Числото четиридесет в Словото често илюстрира време на изпитание или на трудност. Например, когато Господ изпитваше Израел в пустинята, Той им каза:

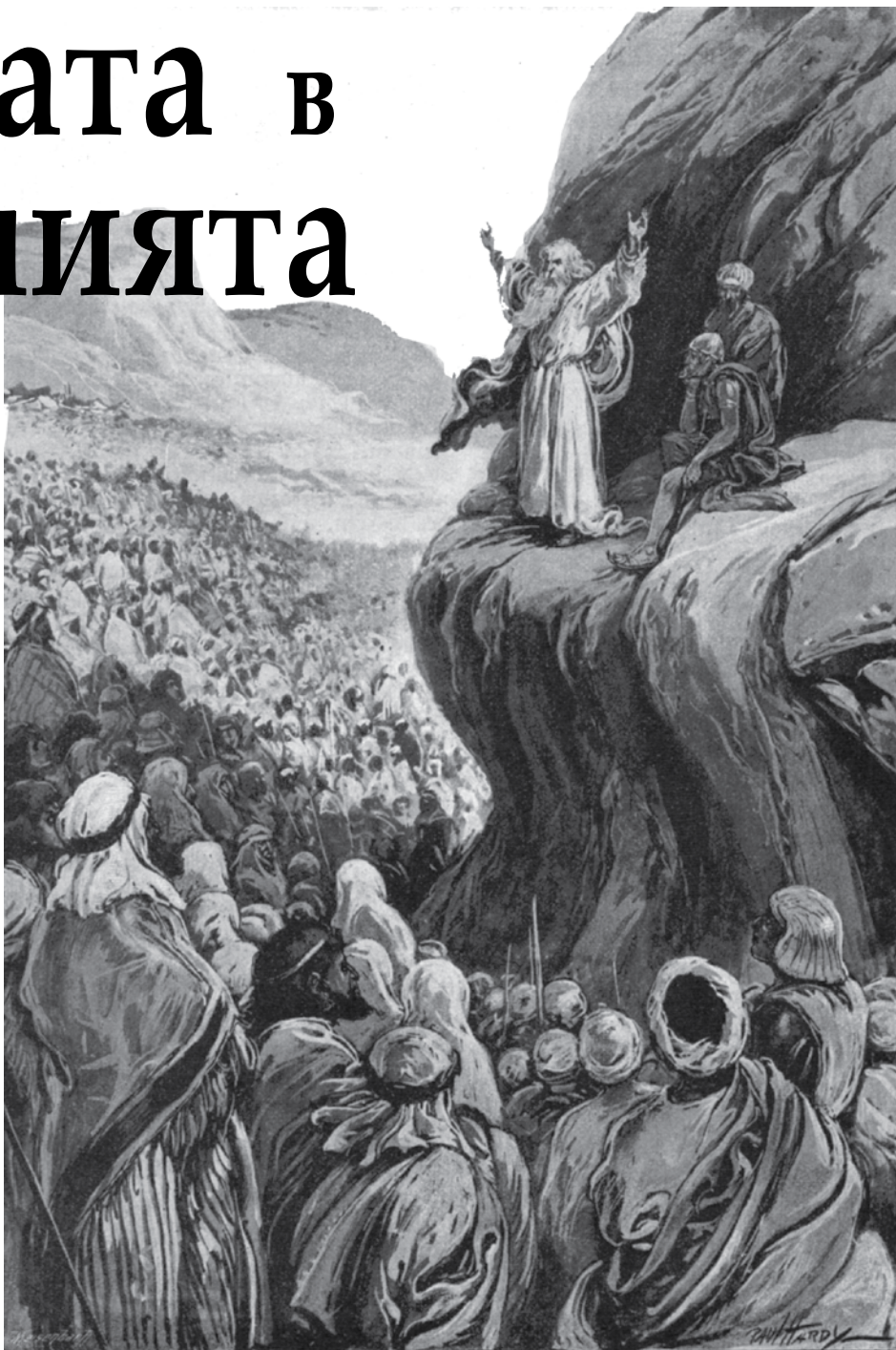
„И да помниш целия път, по който Господ, твоя Бог, те е водил през тези четиридесет години в пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае какво има в сърцето ти, дали ще пазиш заповедите Му или не“ (Второзаконие 8:2).

Господ ги изпита за четиридесет години в пустошта. Думата изпита, използвана тук, означава ‘доказвам’. По този начин Бог искаше да изпита сърцата им, за да види дали те ще Му бъдат верни и дали ще пазят Неговите заповеди.

Числото четиридесет говори именно за това, че Бог изпитва сърцата на хората и Неговата съдба за тях е винаги праведна. Виждаме сходството и с четиридесетдневното изпитание на Господ Исус в пустинята.

„Той беше в пустинята четиридесет дни, изкушаван от Сатана...“ (Марк 1:13).

Тук думата, преведена като изкушаван, е същата дума, използвана за ‘изпитван’ или ‘доказван’, и не бива да се разглежда в смисъла, в който бихме я използвали днес. Господ Исус Христос никога

не е бил изкушен от греха, тук се има предвид, че е бил изпитан от греха. Или с други думи, Той се доказва над греха.

По същия начин, след като възкръсна от мъртвите, четиридесет дни Той се доказва над смъртта.

„...на които представяше Себе Си жив след страданието Си с много верни доказателства, като им се явяваше в продължение на четиридесет дни и им говореше за Божието царство“ (Деяния 1:3).

Както и когато Мойсей беше на планината за

четиридесет дни, а израилтяните бяха изпитани долу, в стана, и не издържаха изпитанието, като си изляха идол.

„Затова Бог се отвърна от тях, и ги предаде да служат на небесното войнство, както е писано в книгата на пророците: „Доме Израилев, на Мене ли принасяхте заклани животни и жертви Четиридесет години в пустинята? Напротив, носехте скинията на Молоха, И звездата на бога Рефана, изображенията, които си направихте, за да им се кланяте.“

И на много други места в Словото също е подчертана тази духовна истина, отнасяща се до числото четиридесет.

Заклучение

Всички числа, които разгледахме [в статиите от последните броеве (от брой 2/2012 до този)], както и много други, имат духовно значение. Бог влага определен смисъл във всеки елемент от Неговото Слово. В Лука 16:17 Той казва, че е полесно небето и земята да преминат, отколкото да премине една йота или запетайка от закона да отпадне. Това означава, че всичко ще се изпълни до най-малкия детайл в Словото! Това включва не само всяка буква в Словото, но и всяка една цифра, използвана там, свързани с Божия замисъл. Божието Слово е боговдъхновено, това важи както за думите в Него, така и за цифрите. Както например можем да вземем думата „овца“ и да намерим всички места в Библията, където се среща, и по този начин да добием някаква представа за духовния ѝ смисъл, същото се отнася и за всяка една цифра, употребена някъде в Словото. Това в никакъв случай не бива да бъде свързвано с нумерология или нещо подобно! Това е просто изучаване на Библията. По същия начин, както бихме изучавали което и да било друго нещо в Словото. Нумерологията е окултна вяра във влиянието на числата върху живота на човек. Това, разбира се, е не само небиблейско, но и идолопоклонство. А това, което ние направихме, бе разглеждането на числата (както думите) в Словото и търсенето на духовния им смисъл според даденото ни до момента да разбираме. Това се нарича изучаване на Библията.

Някои хора казват, че не бива да се разглеждат числата с някакъв определен смисъл, а да се вземат просто като математическа стойност. Дори и чистосърдечно да го твърдят, пак грешат, тъй като Сам Бог заповядва, който е разумен да „сметне“ числото на звяра (666). Тук думата „сметне“ е по-скоро в смисъл ‘да обмислиш’, ‘да определиш’, която дума се среща и в Стария завет на много места като chashab (например Ис. 10:7; 33:8 и т.н.). Ние не бива да изграждаме някаква фобия от числата в Словото, но те се разбират по духовен път от духовни човечи, чрез мъдрост и

разумен от Бога. Затова не трябва да пренебрегваме заповедта Божия, а с дадената от Бога мъдрост да „определим“ смисъла на числото.

„Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека СМЕТНЕ (ОПРЕДЕЛИ) числото на звяра, защото е число на ЧОВЕК; а числото му е шестстотин шестдесет и шест“ (Откровение 13:18).

Този стих не може и не бива да бъде подминаван с лека ръка. Ние трябва да опазим Словото Божие в сърцата си, за да не съгрешим пред Него (Псалм. 119:11). Казва се да се сметне (ОПРЕДЕЛИ, ОБМИСЛИ) числото шестстотин шестдесет и шест! Има хора, които махат с ръка и казват, че това ще е някаква компютърна програма, дебитна карта или че се говори за някакъв чип, който ще се имплантира, или някоя друга подобна невежа интерпретация. Но когато помолиш тези хора да се обосноват от Словото, те изведнъж губят желание да говорят. Това е така, защото нямат библийска основа за подобни твърдения. Е, ще наречем ли тогава Бог нумеролог за това, че ни кара да определим число, което е числото на човек? Или може би Той ни подканя да се обърнем към нумерологията за отговори? Разбира се, че НЕ! Той ни казва да определим число, което Сам Той е поставил там. Да претърсим Писанията, за да разберем какво точно има предвид под числото, когато е „сметнато“. Не бива да забравяме, че тук е нужна мъдрост, и нека този, който е разумен, да го сметне! Бог знае, че не всеки има духовно разбиране (защото Сам Бог го дава) и че не всеки ще приеме Словото Му. Но Той също знае, че Неговият народ е мъдър по отношение на духовните неща, защото Сам Той им дава това духовно разбиране: „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно. Но духовният човек изпитва всичко; а него никой не изпитва. Защото „Кой е познал ума на Господа, За да може да го научи?“ А ние имаме ум Христов“ (1 Коринтяни 2:14-16).

Не всеки чете Словото Му с готовност да го пази и изпълнява, това би било мъдрост – Христова мъдрост, но за жалост мнозина четат Словото, за да намерят противоречие или да Го нагодят към това, в което вече са убедени. Понякога дори изкуствено Го нагласяват, за да съвпада с това, в което „искат“ да вярват. Тъжната истина е, че все по-малко хора отварят Словото, за да търсят истината. Повечето Го отварят, за да търсят оправдание за собствените си дела. Така и тези, които твърдят, че няма никакъв духовен смисъл в числата в Словото, по-скоро

се опитват да водят Писанията, отколкото да ги следват. Какъв урок научаваме в Откровение 13? Казва ни се, че числото 666 има някакво духовно значение. Какво е духовното му значение? Бог ни казва, че трябва да го сметнем (числото 666), за да разберем (да определим с Божия мъдрост, а не да го пресмятаме с калкулатор!).

Нека отново повторим, че по никакъв начин не одобряваме каквито и да било нумерологични изчисления или скрити кодове, както и всякакви други небиблейски схеми. Това се отнася и с пълна сила до заместването на буквите с техни числени стойности, за достигането на някакви недоказуеми заключения. Това, което подкрепяме и одобряваме, е изучаването на Библията, търсейки тези числа и на други места в Божието Слово и духовния смисъл, който Бог влага в тях, искайки от Бога мъдрост и духовно състояние за разбирането им. Нищо повече!

Числата в Библията служат както за бройка, така и за разкриването на дълбок духовен смисъл,

довършващ картината.

Няма никакво библиейско потвърждение за използването на някакви кодове или заместването на буквите с числени стойности. Но чрез сравнение и изследване на слово със слово, дума с дума, число с число, стих със стих можем да достигнем до истините в Божието Слово чрез Божието Слово.

А Господ казва: „тук е нужна мъдрост!“. Нека този, който има разум, сметне числото на звяра. Мнозина тръгват да вършат Божиата воля със своя си разум, но не знаят, че Божиата воля може да се изпълни само с Божиата мъдрост.

Бог не ни казва: променете го или го сравнете с някакъв компютърен код, Той не ни е заповядал да го търсим в баркодове или на нечий адрес в Рим. Не ни е казал: заменете цифрите с букви и обратното, за да видите какво ще получите... Той казва: „сметнете“ (обмислете) числото! Ето тук в прав текст се крие ключът. (Край)

Чужди грехове

Томас Брукс, 1662 г.

Чрез чуждите грехове на човек, ходещ в святост, му бива напомняно за гнилостта в собственото му сърце. Имало един старец, който плакал горко всеки път, когато видел ближния си да съгрешава. Когато го запитали защо толкова скърби за греховете на другите, той отговарял: „Днес той падна, а утре мога да съгреша аз!“.

Паденията на другите човеци напомнят на ходещия в святост за корените на греховността, които се намират и в неговата плът. Греховете на другите човеци са като множество, множество стъклъца, през които ходещият в святост вижда многобройните греховни семена, които са покълнали в собственото му сърце. А такава гледка не може да стори друго, освен да разтопи и съкруши.

Святото сърце знае, че най-добрият начин да се опази чисто от греховете на другите е да ридае за греховете на другите. Съвестта, която скърби за чуждите грехове, рядко се осквернява с чуждите грехове.

Святото сърце гледа на греховете на другите човеци като на техни вериги и окови и това го кара да ридае. Възможно ли е сълзите да не се стичат по лицето на християнина, който вижда големи множества, обвързани с въжетата на беззаконието си, да маршируват към ада? Гледайки грешника като един окован затворник от княза на тъмнината, кой може да се сдържи и да не го пожали?

Ако човеците, ходещи в святост, плачат за нечестията на другите, тогава със сигурност онези, които се наслаждават на чуждото нечестие, които се смеят и забавляват на тях, които могат да си стъкмят и забава от греховете на другите, са по-скоро чудовища отколкото човеци! Едва ли Сатана има по-близки съюзници от онези, които правят така и се удоволстват в греха на брат си! (Дяволът се радва най-много, когато грешникът греши най-много!) Да ги аплодираме и да се удоволстваме с тези, които се наслаждават на греха, е най-високата степен на безбожие!

Условно или безусловно е личното спасение

Много вярващи се затрудняват от стихове в Библията, които на пръв поглед говорят, че вярващият може да отпадне от благодатта и да изгуби спасението си. Какво ни учи по този въпрос Библията и как да разбираме тези „проблемни стихове“? Може ли грешникът да бъде хем спасен, хем погинал? Една малка статия е крайно недостатъчна, за да се разгледа в дълбочина този въпрос, но тя ще служи като едно кратко въведение, което да помогне на тези, които се затрудняват с разбирането му.

Ще разгледаме три библейски аспекта на спасението и ще видим, че във всеки от случаите личното спасение не може да бъде изгубено. Трите аспекта са оправдание (прощение на греховете), изкупление и новородение (раждане от горе).

Оправдание

В Посланието си към римляните апостол Павел описва човечеството като греховно, виновно и осъдено. Присъдата на целия свят е „под съда на Бога“ (Рим. 3:19). Апостолът продължава нататък, като ни разкрива, че Господ Исус, Който е свят и праведен, предаде Себе Си на нашето място под Божия съд, за да може престъпни грешници да бъдат примирени с Бога. В Библията това опрощение на греховете се нарича оправдание. Апостол Павел пише, че Бог е праведен „и че оправдава този, който вярва в Исус“ (Рим. 3:26). В момента, в който грешникът се обърне за прощение към Христа, Сам Бог зачита Христовата смърт за този човек. Съдебното определение би било, че грешникът е обявен за праведен, защото Праведният умря за несправедния.

Възможно ли е святият, който е бил оправдан от Бога, да се намери отново в кочината, овалян в старите си грехове? Възможно ли е Божията декларация за правда върху този вярващ да бъде зачетена като невалидна? Разбира се, тези становища са напълно невъзможни! А самият Апостол Павел също е категоричен, че нищо не би могло да отдели истинския вярващ от Христа. Той ни уверява, че нищо не може да ни отлъчи от Христовата любов – ни скръб, ни утеснение, ни гонение, ни глад, ни голота, ни беда, ни меч, ни смърт, ни живот, ни ангели, ни началства, ни сили, ни настояще, ни бъдеще, ни височина, ни

дълбочина, ни кое и да е било друго създание „ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ“ (Рим. 8:35-39).

Съдебно, вярващият е бил оправдан, сиреч той е бил обявен за праведен от Бога, тъй че е напълно защитен. Тази присъда не може да бъде анулирана. А обратното твърдение би било подкопаване и разрушение на това, което Бог е изпълнил чрез Христа.

Изкупление

Спасението означава и изкупление. Точно както човек, продаден в робство, може да бъде откупен единствено срещу определен откуп, така и грешникът, поробен под греха, трябва да бъде откупен. Грешникът, който повярва, влиза в откупа, платен от Христа, „Който отдаде Себе Си като откуп за всички“ (1 Тим. 2:6). Вярващият има „изкуплението чрез кръвта Му, прощението на греховете“ (Кол. 1:14).

Ако веднъж сме били откупени от Христа и освободени от връзките на греха, възможно ли е да се озовем още веднъж погинали за Бога и продадени под греха? Възможно ли е Изкупителят да загуби това, което Сам Той е откупил със скъпоценната Си кръв? Това отново е невъзможно и неприемливо.

Всеки християнин е запознат със старозаветната случка, когато Израил бе освободен (изкупен) от Египет. Кръвта от пасхалното агне бе нанесена върху стълбовете на вратите и горните им прагове на всяка от израилевите къщи. Когато израилтяните, стоящи на брега на Червеното море, видяха телата на мъртвите египетски войни, те разбраха, че са свободни от властта на Фараона и неговите подчинени. Бог беше изкупил израилтяните от Египет и те сега можеха да поемат към обетованата земя.

Беше ли възможно за израилтяните да се озоват отново под египетско робство? Отговорът ни е даден от Господа чрез Мойсей, който предупреждава всички бъдещи царе над Израила да не се връщат обратно в Египет: „защото Господ ви е казал: Да не се връщате вече по онзи път“ (Втор. 17:16).

Това ни помага да разберем дали един простен грешник може да изгуби спасението си и то да бъде отнето от притежателя си. Сър

Роберт Андерсън пише: „Но какво ще стане, ако простеният грешник падне в грях по пътя си? Няма ли това да го хвърли отново под египетското иго? Категорично не. Грехът доведе израилтяните до Вавилон, но завръщането им в Египет бе завинаги запретиено“.

Не твърдим задължително, че всяко новозаветно учение трябва да се извлича от старозаветните картини, но много често те могат да бъдат ясни илюстрации за дадено твърдение, тъй като старозаветните картини са сянка на бъдещите добрини в Христа Исуса. И така, ние твърдим, че библейското изкупление чрез Христовата кръв не оставя никакъв повод за съмнение, че един простен грешник може да стане „непростен“.

Новорождение

Когато грешникът се обърне към Христа за спасение, той бива роден от Духа в Божието семейство. Господ Исус обясни на Никодим: „Истина, истина ти казвам: Ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“ (Йоан 3:5). В момента, в който грешникът повярва в Христа, той бива роден от Бога, запечатан от Светия Дух, Който започва да обитава у него. И така, предаден от Отца на Сина, той става част от Божието семейство.

Възможно ли е вярващ, който е бил роден от Духа, да бъде отпечатан и напуснат от Него? Може ли Сам Бог да се отрече от едно свое чадо? Може ли Божието дете да осиротее и да остане без наследство? Господ Исус дава отговора на тези въпроси, когато отговаря на юдеите в Соломоновия притвор на храма: „И аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката Ми. Отец Ми, Който Ми ги даде, е по-голям от всички; и никой не може да ги грабне от ръката на Отца“ (Йоан 10:28-30).

Тези слова потвърждават, че е невъзможно някой да бъде роден от Духа в Божието семейство, а по-късно да бъде отлъчен от Бога.

Трудните стихове

Повечето от трудните стихове се намират в Посланието към евреите (Евр. 2:1-4; 3:7-4:11; 6:4-8; 10:26-31; 12:25-29). Ще цитираме само един от тях:

„Защото за тези, които веднъж са били просветени и са вкусили от небесния дар, и са станали причастни на Светия Дух, и са вкусили колко е добро Божието слово, още са вкусили и от великите дела, които въвеждат бъдещия век, а са отпаднали, невъзможно е да се

обновят пак и да се доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват. Защото земята, която се е поила от дъжда, който пада често на нея, и която ражда трева, полезна на тези, за които се и обработва, получава благословение от Бога; но ако ражда тръни и репей, отхвърля се; тя скоро ще бъде прокълнатата и сетнината ѝ е да се изгори“ (Евр. 6:4-8).

Дали този пасаж говори за вярващи, или за хора, които все още не са повярвали, за които има опасност да се върнат обратно към юдаизма? Ако не става въпрос за истински вярващи, какъв е смисълът на това, че са вкусили от небесния дар и са станали причастни на Светия Дух, и са вкусили колко е добро Божието слово... и са вкусили от великите дела, въвеждащи в бъдещия век? На този въпрос може да бъде отговорено единствено ако се вгледаме в юдейския контекст на предупреждението. Израилтяните отхвърлиха Царя и разпнаха Божия Син. Въпреки това в дните след Петдесетница всички в страната са станали свидетели на велики знамения и събития. Много юдеи са разбрали, че Исус е бил Христос (чаканият Месия) и са изповядвали формална вяра в Него, виждайки великите дела, извършвани от Апостолите в Йерусалим. Както виждаме и в текста, те са вкусили от великите дела на бъдещия век (Деяния 2:43; 3:8-9; 4:16; 5:12-16). Така че след такова свидетелство и сбъждане на пророчествата от познатите им Писания, да се върнат отново към юдаизма би било все едно да признаят, че народът е бил прав да разпне Божия Син. За такива съзнателни отстъпници, връщане назад няма. Те са невярващи, противници, които отхвърлят Христос. Това е и ключът към разбирането на тези трудни стихове. Тези, които са се отвърнали от Христа, никога не са били истински вярващи.

Заклучение

Спасението на вярващия не е условно или основано на неговите собствени усилия. Напротив, спасението на вярващия е вечно и сигурно поради свършеното Христово дело. А Сам Бог е застрахователят. Ако Бог би загубил само един вярващ, то и небесата биха потъмнели! Вярващият е оправдан от Бога, изкупен от Христа и роден от Светия Дух. Истинският християнин трябва да се радва във вечната сигурност на неговото оправдание, изкупление и новорождение. Не е възможно да си спасен и погинал.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine

Ти върви след Мен

С. Джоунс

ТЕ ГО ПОСЛЕДВАХА

Апостол Петър е може би най-известният от учениците. Неговото име винаги е споменавано първо в Словото, когато се изброяват учениците, и той заедно с Яков и Йоан са с Господа на няколко много важни събития (Марк 5:37; 9:2; 14:33). Светият Дух ни разкрива в Словото както силните страни, така и слабостите на този непредсказуем, жизнен и деен ученик, който е един, иначе прибързан в решенията си, но смел и любящ човек, който обича своя Господ и Спасител и на Когото е отдаден. Петър по Божията благодат можа да достигне големи духовни висоти. Но когато той реши със собствени сили да следва Христа, се провали пред своя Господ и въпреки това Сам Господ го въздигна отново, за да Му послужи в жертвена служба. Петър често говори на Господа, когато другите ученици мълчат (Марк 8:29; 9:5; 10:28; 14:29). Той знае какво означава да бъдеш изпълнен със Светия Дух: той позна от опит Божията сила и премъдрост и има чудни откровения.

В резултат на възгласа на Йоан Кръстителя: „Ето Божия Агнец“, Андрей, брат на Петър, и един друг ученик последвали Господа до мястото, където живее. Духът открил на Андрей истината, че Исуса Христа е дългоочакваният Месия, и отишъл да намери брат си Симон, който после щял да се наименува Петър, и му казал, че са намерили Месията (Йоан 1:35-41). Андрей довел брат си Симон до Господа и какво невероятно дело извършил Бог чрез него, така че Симон Петър станал и един от най-видните ученици. Така и нашето свидетелство трябва да започне от нашия дом и от най-близките ни. Често пъти е много по-трудно да свидетелстваме на тези, които ни познават най-добре, отколкото на напълно непознати хора.

Андрей завел Симон при Господа и когато Господ се вгледал в него, казал: „Ти си Симон, син Йонов; ти ще се наричаш Кифа (което значи Петър)“ (Йоан 1:42). Cephas значи „речен камък“ (малко камъче) на арамейски, което има същото значение и на гръцки – Petros. Често пъти е представян като Симон Петър, а в Деяния 10:5 е описан като „Симон, чието презиме е Петър“. Наименованието предполага притежание и носи определена отговорност на притежателя си.

Петър и Андрей живеели във Витсаида (което значи „рибарска къща“) на брега на Галилейското езеро (Йоан 1:44). Те били съработници със Заведей и синовете му Йоан и Яков в рибарския бизнес, който бил достатъчно голям, за да наема „надничари“ (Марк. 1:20). Когато Господ се разхождал по брега на Галилейското езеро, Той видял Петър и Андрей да хвърлят мрежите си за улов. Господ им казал: „Вървете след мен и Аз ще ви направя ловци (риболовци) на човеци“. Господ ги повикал, за да Му послужат, и те начаса

оставили мрежите си и Го последвали. Същия ден Той повикал и Яков и Йоан Заведееви да Го последват (Мат. 4:18-22).

Един ден, когато Господ проповядвал на брега на Галилейското езеро и едно голямо множество Го слушало, имало две вързани ладии край брега. Собствениците им си изпирали мрежите. За да бъде чуван по-добре, Господ Исус се качил в Петровата ладия и го помолил да я отдалечи малко от сушата. Седнал и поучавал множеството от лодката. След като престанал да говори, казал на Петър да се оттегли към по-дълбоки води и да хвърли мрежите си за улов. Петър, който бил опитен рибар, бил ловил цяла нощ, но не бил хванал нищо. Той хвърлил мрежата и уловили толкова много риба, че тя започнала да се прокъсва, така че Петър повикал на помощ съдружниците си. Уловът бил достатъчен за двете ладии, които дори започнали да потъват под тежестта.

Петър и другите ученици били в недоумение. Той обаче осъзнал, че това е Божие дело и е в присъствието на Този, Който може да контролира своето творение (Лука 5:1-7). Осъзнал своята греховност, Петър Му казал: „Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек“ (Лука 5:8). При първата си среща с Господа Петър бил привлечен от благодатта на Господните думи, сега обаче той осъзнал греховността на своето естество. Когато очите на човек се отворят към Божията неизменна святост, това непременно докарва и съзнание за собствената му греховност и недостойнство, както станало и с пророк Исаия (Исаия 6:5), също и с Йов (Йов 42:5-6). Петър се обърнал към Христа с „Господи“, и го помолил да си иде от него. Независимо от това обаче Господ останал при него (Лука 5:8). Господ му проговорил благодатно и му казал: „Не бой се; отсега нататък ще ловиш човеци“ (Лука 5:10). Нека забележим, че те не се спрели на брега, за да продадат големия улов на риба, а извели ладии на сушата, оставили всичко и отишли след Него (Лука 5:11).

ТИ СИ ХРИСТОС

Петър бил привилегирован да има чудни опитности със своя Господ и Учител, а също имал и Божии откровения на Божествени истини. Независимо от факта, че Господ трябвало да го спаси, когато той откъснал поглед от Него и започнал да потъва, но Петър излязъл от ладията, изпълнявайки Господната

заповед и дори започнал да ходи по водата към Господа (Матей 14:29-31). Петър бил с Господа и при възкресението на дъщерята на Яир (Лука 8:41-56); на планината на преображението (Матей 17:1-9) и в Гетсимания (Матей 14:32-42).

Неведнъж Петър говорел несмислено (Марк 9:5-6; 14:29-31; Матей 16:22-23). Въпреки това обаче, когато Господ Исус попитал учениците си дали ще го напуснат, както останалите, именно Петър рекъл: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот“ (Йоан 6:68). Друг път Господ Исус попитал учениците Си: „Според както казват хората, Кой е Човешкият Син?“ (Матей 16:13). Господ знаел всичко (Йоан 2:25; 21:17), но Той искал учениците Му да си помислят за това, което хората говорели за Него. Някои смятали, че е Йоан Кръстител, други – пророк Илия, трети – Йеремиа или някой от пророците (Матей 16:14). Учениците, както всички истински вярващи и днес, били привилегировани да знаят много повече за Господа от останалите и така Господ ги попитал: „А вие какво казвате: Кой съм аз? Симон Петър отговори: Ти си Христос, Син на живия Бог“ (Матей 16:15-16). Петър засвидетелствал, че Господ е Христос, Месията, Помазаника, Божият Син, и Той му казал: „Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Моят Отец, Който е на небесата“ (Матей 16:17). Петровият отговор относно личността на Господ Исуса не бил в резултат на човешки спекулации и разсъждения, но той бил благословен с откровение от Бога. Всеки един от нас, който е спасен по благодат, чрез вяра (Ефесяни 2:6), трябва да благодари, да хвали и слави Бога, за чудните истини, които Бог е благоволил в Своята безкрайна милост да ни открие относно личността на Господа Исуса Христа. Размишленията върху тези неща ще ни накарат да Му служим по-вярно и да Го следваме по-близо.

НЕ ПОЗНАВАМ ЧОВЕКА

Господ предрекъл на учениците си, че ще дойде време, когато ще бъде оставен от всички тях. Изпълнен с кураж, с гордост, със самоувереност и с любов към Господа, Петър рекъл: „Дори и всички да се съблазнят, аз обаче няма“ (Марк 14:29). Господ му отвърнал: „Преди петелът да изпее два пъти, ти три пъти ще се отречеш от Мен“ (Марк 14:30). Петър протестираше яростно срещу това и дори

добавил, че няма да се отрече, но че е готов и живота си да даде за Него, а останалите от учениците потвърдили същото за себе си (Марк 14:31).

Когато дошли да арестуват Господа, всички ученици Го напуснали (Марк 14:50). Петър и Йоан обаче се върнали да последват Господа (Йоан 18:15), но Петър Го следвал „отдалеч“ (Лука 22:54). Една слугиня дошла при Петър и казала, че той е бил с Исуса, но Петър отрекъл и тогава петелът пропял (Марк 14:68). След това друга слугиня го видяла и засвидетелствала на останалите около него, че е бил с Господа. Петър се отрекъл с клетва, като казал: „Не познавам Човека“ (Матей 26:72). Малко покъсно някои от седящите наблизко разпознали говора Му като на галилеянин. „Петър започна да прокллина и да кълне: Не познавам Човека“ (Матей 26:74). Тогава петелът пропял за втори път и Петър си спомнил, че Господ му бил казал, че преди да пропее петелът два пъти, той ще се отрече от Него три пъти.

Когато петелът пропял за втори път, Господ Исус се обърнал към Петър и го погледнал (Лука 22:61). В този поглед Петър видял Господната непроменлива любов към него, Неговата благодат, но и Господната скръб, предизвикана от Петровите отричания. Този едничък поглед съкрушил Петра и той „излезе вън и плака горко“ (Лука 22:62). С горчиви сълзи Петър се покаял и неговата самоувереност и самодоволство били сломени. Сега той имал правилното състояние, в което щял да бъде възстановен от Господа, Който скоро щял да пострада, да пролее кръвта Си и да умре за него. Господ се бил молил да не отслабне Петровата вяра (Лука 22:31-32). И така, неговата вяра не отслабнала, въпреки че куражът му и самонадеяността му се изпарили, и той благодатно бил възстановен и употребен от Бога да утвърди братята си.

Добре е да разгледаме причините за Петровия провал. Трите му отричания са в резултат на самонадеяност, гордост и страх от човеците (Притчи 29:25). Гордостта и самоувереността унищожават упованието в Бога и като последствие от това е и липсата на молитва към Бога. Когато Господ Исус намерил Петър, Яков и Йоан заспали в Гетсиманската градина, Той казал на Петър: „Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото – немошно“ (Матей 26:41).

Петър последвал Господа „отдалеч“. Ако ние не следваме Господа отблизо, с послушание

спрямо Неговата воля, изявена нам в Словото Му, ние ще отстъпваме и ще се отдалечаваме повече и повече от нашия Господ и Спасител. Ако ние не даваме възможност на Светия Дух, Който живее у всеки вярващ, да ни поучава, води и подсилва, а вместо това се уповаваме на себе си, ще се отречем от Господа, както Петър стори.

Петър стоял край огъня, за да се стопли (Йоан 18:18); той стоял сред Господните врагове и „седна между тях“ (Лука 22:55). Петър следвал „отдалеч“, след това стоял, след това седнал сред нечестивите. Петровото състояние в тази картина напомня на отрицателния прогрес в греха, описан в първи Псалм, в който се говори за вървене, стоене и седене с нечестивците. Нам е заръчано да живеем нов живот, отделен от живота, който е в света (2 Кор. 6:17). Димас остави Апостол Павел, защото „обикна сегашния свят“ (2 Тим. 4:10). Ние сме предопредени, че „приятелството със света е вражда против Бога“ (Яков 4:4). Независимо от всичко, което светът предлага, отстъпващият вярващ никога няма да може с лекота да седи в компанията на невярващите. Петър ни пише за „праведния Лот, на когото беше дотегнал развратният живот на нечестивите човеци“ (2 Петр. 2:7). Но отстъпникът няма да бъде истински щастлив нито в компанията на вярващите, нито в тази на невярващите. Петър бил далеч от Господа, но Господ го обичал и Петър обичал Господа.

ЛЮБИШ ЛИ МЕ?

Когато Господ го погледнал, Петър изпитал страшна мъка и тъга. Това били първите признаци на истинското покаяние.

След Господното възкресение ангел казал на жените, отишли на гроба: „Идете, кажете на учениците Му и на Петър, че Той отива преди вас в Галилея, там ще Го видите“ (Марк 16:7). След като двамата ученика, които срещнали Господа по пътя за Емаус, се върнали в Йерусалим, другите ученици им казали: „Господ наистина възкръснал и се явил на Симон“ (Лука 24:34). Господ с милостта си се явил на Петър. Ние няма да узнаем какво е станало на тази среща, но Петър е бил възстановен в общение.

Една нощ учениците излезли да ловят риба в Галилейското езеро, но не уловили нищо. На сутринта Господ стоял на брега, но те отначало не Го познали. Той им казал:

„Хвърлете мрежата отдясно на лодката и ще намерите“ (Йоан 21:6). В Своето всезнание Господ знаел къде има риба и те хванали много. Това навярно е напонило на някои от тях случилото се преди, описано в Лука 5:4-7. Йоан знаел, че е Господ, и в момента, в който споделил това с Петър, Петър скочил във водата и доплувал до брега, нетърпелив да бъде с Господа.

На брега имало жарава с риба на нея. Жеравният огън най-вероятно е напониал на Петър за огъня, около който се греел, когато се отрекъл от Господа, (Йоан 18:18-25). След като яли, Господ говорил на Петър в присъствието на останалите ученици (Йоан 21:15-19). Петър се бил отрекъл от Господа три пъти, а това било третият път, в който Господ се явил на своите ученици, след като бил възкресен. И Господ получил от Петър три признания за своята любов към Него (Йоан 21:15-17). Господ го попитал дали го любя повече, отколкото тези, другите, Го любя. Петър отговорил, че Господ знае, че Го обича, но сега не добавил „повече отколкото тези“, защото неговата самонадеяност и гордост били изчезнали. „Паси агънцата Ми“, Му отвърнал Господ. След това Господ Исус попитал Петър същото нещо, но този път пропуснал „повече отколкото тези“. Петър отговорил по същия начин и Господ му казал: „Паси овцете Ми“. Третия път, когато му бил зададен въпросът, Петър „се натъжи“ и казал: „Господи, Ти всичко знаеш; Ти знаеш, че Те обичам“. Исус му казал: „Паси овцете Ми“.

Две различни гръцки думи за „любов“ са използвани в този разговор. Думата, използвана от Господа в първите два въпроса, е *agape*, което значи 'дълбока, нелицемерна и постоянна любов' („любих ли ме“). Другата дума, използвана за любов, е *phileo*. Тя е по-малко изразителна и означава 'обща, нежна и лична привързаност'. При липсата на своята самоувереност Петър отговорил с думата *phileo* към трите Господни въпроса, която е и думата, използвана от Господа в третия Му въпрос. Използването на тази дума от Господа в третия въпрос съкрушило Петър и всяка хвалба била унищожена, така че той отговорил, че Господ в Своето всезнание знае, че Го обича. След това Господ Исус казал на Петър, че той в действителност ще умре за Него, както по-рано бил изявил готовност, и Господ му казал: „Върви след Мен“ (Йоан 21:18-19). Господ Исус много ясно и точно показва на

Петър, че е негова лична отговорност да Го последва, когато му казва малко по-късно „ти върви след Мен“ (Йоан 21:22).

(В горния пасаж (Йоан 21:15-17) е добре да се внимава, тъй като някои български преводи, неправилно заменят всички думи за „любов“ с „обичаш“. По-правилно би следвало да бъде „любих“ за първия и втория въпрос и „обичаш“ за третия., бел. на ред.)

Петър бил напълно възстановен пред всички и оттук нататък щял да служи на Господа, Когото обичал, бидейки послушен на Неговата заповед „Върви след Мен“. Той щял да следва Господа отблизо, а не „отдалеч“. Петър се бил научил да не се уповава на себе си, а на Божията сила. Петър допуснал много грешки, както всички ние допускаме в служението си към нашия Господ и Спасител. Само Господа Исуса Христа е безкрайно мъдър, свят и безгрешен, тъй че само Той е в състояние да свидетелства, че върши винаги онова, което е угодно на Неговия Отец. Той прослави Отца Си с всяко Свое дело и слово и извърши делото, което Отец Му бе дал да свърши (Йоан 8:29, 17:4).

Господната милост към Петър и Неговото дълготърпение и любов, довеждат Петър до покаяние, възстановяване и служба като един зависим служител. Това е и свидетелство за нас, че Господ в Своята милост, благодат и мъдрост може да ни прости и да ни възстанови, въпреки че сме се провалили пред Него. Писано е: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан 1:9). Ако има истинско покаяние, Той отново ще ни употреби в служба за Себе Си. Ние трябва да бъдем бдителни и внимателни, да стоим близо до Него, бидейки покорни към говоренето на Светия Дух, Който ни учи, когато размишляваме върху Божието Слово. Нека не забравяме и увещанието „който мисли, че стои, нека внимава да не падне“ (1 Кор. 10:12). Божиите чада имат вечно спасение, което не може да бъде изгубено (Йоан 3:36, 10:28-29), и Господ има работа за нас, която трябва да се свърши, докато сме на този свят. Той казва на всеки вярващ това, което каза и на Петър: „Ти върви след Мен“.

Статията се публикува с позволението на
Assembly Testimony

Спътниците на Апостол Павел (4): Тимотей

Дейвид Уилямсън

В тази втора статия за Тимотей ще погледнем под повърхността на видимото. В предишната статия (брой 1/2013) разгледахме някои от външните черти и влияния в живота му. А сега ще видим какъв човек е бил младият Тимотей.

Неговото подражание

В първото си послание към коринтяните апостол Павел призовава вярващите там да бъдат негови подражатели (1 Кор. 4:16; 11:1). В 4 глава казва: „Затова ви се моля, бъдете мои подражатели. Поради тази причина ви пратих Тимотей, който е мое възлюбено и вярно чедо в Господа; той ще ви напомни моите пътища в Христос, такива пътища, каквито поучавам навсякъде, във всяка църква“ (1 Кор. 4:16-17). Апостолът изпраща Тимотей в Коринт, за да им напомни неговите пътища в Христа. Павел не се е съмнявал, че Тимотей ще се държи както сам той би се държал пред вярващите в Коринт. Подражанието може да бъде както добро нещо, така и лошо. Някои млади вярващи имат за образци известни проповедници. Предупредени сме не да подражаваме на начина на говорене, маниерите или жестикулациите на някой евангелист, а точно обратното, да бъдем себе си. От друга страна, помня, че няколко месеца след като бях спасен някой ми даде една книга – *Through Gates of Splendor* (на български е преведена под заглавието „Операция Аука“, бел. на ред.), – историята на петима млади християни, които мъченически дали живота си, за да занесат благовестието до едно отдалечено племе в Еквадор. След като я прочетох, изпитах силен копнеж. Искях да бъда като тези мъже. Искях да познавам Бога като тях и да Му служа, както те са Му послужили. Така че полезното подражание е духовно и нравствено. Тимотей е прекарал известно време с Апостола и той се е превръщал все повече и повече в негов духовен баща.

Тук може да бъде изведен един много практичен извод за младите християни. Моделът за подражание на този свят не трябва да е моделът за подражание на християните! Днешните известни личности – футболисти, певци и прочие, не бива да служат за пример. През цялата християнска история е имало мъже и жени, които са гледали да живеят за Бога. Тези хора са сред онези, „за които светът

не беше достоен“ (Евр. 11:38). Биографиите на тези личности си струва да бъдат прочетени. Разбира се, основният модел за подражание на всеки християнин трябва да бъде Сам Господ и всеки, който ни служи за пример, трябва да ни приближава до Него.

Неговата състрадателност

На фона на Павловото насърчително послание към филипяните се усеща известна доза разделение в събранието. Причината не е доктринална, а личностна. За да поправи този проблем, Апостолът решава да събуди у филипяните интерес към другите. Или казано направо, той е искал те да не са толкова себелюбиви.

Във 2 глава на Посланието към филипяните той посочва няколко илюстрации, за да покаже какво трябва да бъде съзнанието на вярващите. Върховният пример, разбира се, е Сам Господ, затова той пише: „Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса“ (Фил. 2:5). А в следващите два стиха (2:6-8) той посочва и какъв е смисълът на това. Твърде високата цена, която сам Господ Исус плати на Голгота като Агнец, който понесе нашите грехове и това стори за наша полза, показвайки нелицеприятна и несебелюбива сърдечна любов.

Апостолът след това визира себе си, Тимотей и Епафродит, всеки от които е пример в желанието си да служи на другите. Какво казва за Тимотей? „Защото нямам никой друг на еднакъв дух с мене, който да се погрижи искрено за вас“ (Фил. 2:20). Нека отбележим как апостолът разграничава Тимотей от другите. Бихме могли да разбираме Павловите думи по следния начин: „Нямам друг на същия дух като Тимотей, който искрено да се грижи за вашето благоденствие“. Апостолът има много помощници, но никой от тях не притежава състрадателността на Тимотей!

Тук много от нас се спъват. По естество ние сме егоисти. Първата ни мисъл, когато трябва да свършим нещо за някого, е: „Мен какво ще ме ползва това?“. Тимотей ни служи за пример на християнин, който е оставил назад егото на плътта си и слага другите пред себе си. Това е един много прост урок

за нас. Състрадателни ли сме? Грижа ли ни е за другите? Как служим на Господа – за собствена слава или за благословието на другите? Ценно е за Бога, когато от любов имаме грижа за другите (1 Кор. 13).

Неговото разпореждане

Някои ще заключат, че Тимотей е бил уникален човек. Ще речем – личният спътник на великия апостол по пътя до езичниците е трябвало да бъде смел и безстрашен мъж. Със сигурност не е трябвало да бъде някой срамежлив, скромн, стеснителен и боязлив човек! Въпреки това обаче има някои факти по отношение на Тимотей, които не бива да забравяме.

Тимотей е млад човек. Когато тръгва с апостол Павел, той е бил най-много на двайсет години. Не е бил някой духовен ветеран! Павел е разпознал това и е знаел, че неговата младост ще бъде недооценявана. Той го съветва: „Никой да не презира твоята младост; но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота“ (1 Тим. 4:12).

Тимотей е плах човек. Това разбираме, когато четем как апостолът напомня на Тимотей: „Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение“ (2 Тим. 1:7). С други думи казано, Тимотей не е бил смел и изпълнен с дързост. Павел пише към събранието в Коринт: „Ако дойде Тимотей, внимавайте да бъде без страх между вас; защото и той върши Господното дело, както и аз; затова никой да не го презира“ (1 Кор. 16:10-11). Изглежда, Тимотей е бил и срамежлив! Бил е с тих характер и не е търсил светлината на прожекторите, защото е трябвало да бъде насърчен от апостола да „разпалва“ дарбата си (2 Тим. 1:6).

Тимотей е болнав човек. Апостолът го потвърждава в 1 Тимотей 5:23. Той съветва Тимотей: „Не пий вече само вода, а употребявай малко вино за стомаха си и за честите си боледувания“. Въпреки болестите си Тимотей е отказвал да пие друго освен вода, която често пъти, най-вероятно, е била заразена. Защо? Той е имал твърд християнски характер и не е искал да бъде в съблазн или спънка за никого, като е изключвал виното дори и като средство за лечение. Когато Павел вижда неговите здравословни проблеми, му дава този бащински съвет, като му казва да употребява малко вино за стомаха. Нека отбележим колко внимателно е записано това от Божи Дух. Тимотей е посъветван да употребява малко вино заради здравословното си състояние, а

не заради собственото си удоволствие!

Нека никога да не забравяме, че Тимотей не е бил здрав и смел авантюрист. Той е бил обикновен млад човек, със своите страхове и преमेждия. Божиите герои не са светски герои. Повечето от хората, които наистина са послужили на Бога, не са били нищо специално в този свят. Нашите слабости не бива да са оправдание да не служим на Господа, а по-скоро трябва да са причина да сме зависими от Него и да се уповаваме на Него. Бог с радост изявява Своята сила, като избира слаби съдове.

Неговата признателност

Много хора не са ценили Тимотей. Ако трябва да сме точни, както по-горе видяхме, той е бил презиран! Павел обаче го цени, а още по-важно – Божият Дух го цени! Тимотей единствен в Новия завет е наречен „Божий човек“ (1 Тим. 6:11). С това определение той бива асоцииран със старозаветни личности като Мойсей, Самуил, Илия, Елисей и Давид.

Съществува ли възможност самите ние да бъдем Божии хора? Отговорът ни е даден в 2 Тимотея 3:16-17: „Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено подготвен за всяко добро дело“. Ние имаме същото средство, както самият Тимотей – Божието Слово. Всеки Божий човек в Библията е свързан по един или друг начин с Божието Слово. Така че ако искаме да сме зрели Божии мъже и жени, трябва често да се поучаваме от Божието Слово! Нека нашият копнеж да бъде като на човека от първия Псалом, който „се наслаждава в закона на Господа и в Неговия закон се поучава ден и нощ“ (Псалм 1:2).

Неговото гонение

Последното място, в което се споменава Тимотей, се намира в Посланието към евреите 13:23. Там четем, че той е бил „пуснат“. Явно е бил затворен, но сега е пуснат на свобода. Той е станал, както апостолът се изразява в 2 Тимотея 1:8, участник в страданията за благовестието. И така, за тези от нас, които се стремят да бъдат като Тимотей, да не забравяме думите на апостол Павел: „Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени“ (2 Тим. 3:12).

Статията се публикува с позволението на Believer's Magazine

Кому робуваш? (1)

Д. Валанс

Християнската свобода е желанието и възможността да извършиш Божията воля за Божия слава: „Защото Бог е, Който, според благоволенieto Си, действа във вас, и да желаете, и да извършвате това според Неговата добра воля“ (Фил. 2:13). Тогава ще кажем, че свободният човек желае да върши това, което трябва, и го извършва. Когато Сам Бог ни освободи, Той премахва всяка пречка, която стои на пътя към нашето осветяване, и промисля за нас всяко нещо, от което се нуждаем, за да достигнем тази цел.

Христос ни е освободил

„Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал... да пусна на свобода...“ (Лука 4:18)

Когато Божият Син – Господ Исус Христос, се въплъти като човек, Той започна да проповядва прощение и освобождение (Лука 4:16-19). В Книгата на пророк Исаия (61:1-2а) четем, че Той изяви добрата вест, като прогласи освобождение на пленниците, проглеждане за слепите и отваряне на затвора за вързаните. Гръцката дума *arphesis*, преведена като „освобождение“ или „пускане на свобода“, която намираме два пъти в Лука 4:18, буквално значи ‘пускане’ – както външно (пускане от робство), така и вътрешно (пускане от греха). Всички останали пъти, в които срещаме думата *arphesis* в Новият завет (още общо 15), тя се отнася до греха и е преведена като „прощение“ или „опрощение“. Така че когато Господ Исус прогласява *arphesis* на пленниците и на вързаните, Той обещава да ги освободи от пленничеството и връзките на греха и да не им вменява беззаконието. Христос не идва да прогласи външно освобождение от Римската империя, а вътрешно освобождение от греха. Освобождението е в самата същност на благовестието.

В Йоан 8:31-36 Христос дава определение на робите, които е дошъл да освободи. Първо, Той обещава, „Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици. И ще познаете истината и истината ще ви направи

свободни“ (Йоан 8:31-32). Юдеите, които по онова време са били под римско владичество, отговарят горделиво и невярно, че никога не са робували никому. С други думи, те казват, че Христовото предложение за свобода е неуместно и не представлява никакъв интерес за тях. Господ Исус тогава поправя тяхната представа за робството: „Истина, истина ви казвам: Всеки, който върши грях, роб е на греха. А робът не остава вечно в дома; синът остава вечно. И така, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“ (Йоан 8:34-36). Той идва да ни освободи от най-съробоносното робство – от връзките на греха – и така освобождението, което Той дава, е истинска свобода. Той обещава, че тези, които пребъдват в Него, които са Негови ученици, ще бъдат свободни синове в Божия дом. Тези, които изберат да останат роби на греха обаче, не принадлежат на този дом и могат да бъдат изхвърлени по всяко време.

Господното значение на робството от Йоан 8:34 е изключително важно, но и доста нестандартно за обикновеното човешко възприятие, свикнало да свързва робството с неохотно слугуване и омразен труд. В резултат на което хората не възприемат доброволното си наслаждение в греха като робство. Независимо от това обаче човек, който преследва удоволствието, бива воден от него. В момента, в който неговите пороци станат за него необходимост, под каквато и да е форма,

те започват да господстват върху него и вече не той контролира тях, а те него. Той твърди, че върши това, което му харесва, но всъщност върши това, което грехът харесва. Фактът, че той изпитва наслада в своето робство, не променя факта, че той наистина е роб и че това робство ще го погуби.

Има и друго доказателство, че човекът в греха е под тежко иго. Нека погледнем противоречивите чувства, които човек изпитва към злите си навици. Въпреки че той първоначално се „наслаждава в греха“ – стръвта, която го е уловила (виж. Яков 1:14), това поражда един вътрешен конфликт. Виновността на съвестта му е в дисонанс със съзнанието му и тези двете се завъртат във въртележката на неговия ум. Положението му става твърде сложно: той мрази нещата, които обича, и осъзнава, че е загубил силата си да върши това, което иска и което знае, че трябва. Страхът и безпокойството се присъединяват към похотта и зависимостта, за да се породят скръб и депресия. Английският поет лорд Тенисън описва своето вътрешно противоречие: „О, да би въстанал някой в мен, за да престана да съм този, който съм“. Апостол Павел също записва своето състояние вследствие на тази вътрешна опозиция: „Окаян аз човек!“ (Рим. 7:24).

Само Благовестието има силата да освобождава човеци. Всички вярващи се радват на свободата, която имат чрез Исус Христос (Гал. 2:4). Господ Исус е великият Освободител: пребъдващите в Словото Му – ученици на Сина – синове на Отца – са свободни (Йоан 8:31-36; Матей 17:26; Рим. 8:21). Забележете, че фразата „в Христа Исуса“ се отнася както към положението им, така и към делата им. Вярващите са свободни, защото са „в Христа“, и техните дела като вярващи също могат да бъдат наречени свободни само ако и те са „в Христа“. Нищо извън Христа не е свободно!

Положителната и отрицателната свобода: Свобода ОТ срещу свобода ЗА

„Защото вие, братя, към свобода бяхте призовани; само не превръщайте свободата в разпуснатост на плътта, но с любов служете един на друг“ (Гал. 5:13)

Свободата може да бъде както позитивно понятие, така и негативно. Можем да говорим за свобода от нещо или – свобода за нещо. В отрицателния смисъл свободата е липсата на възпиращи прегради (или както народът ни казва – свободия, бел. на ред.). С други думи, отрицателна е свободата, когато нищо не ни пречи да правим каквото си поискаме. От друга страна, в положителния смисъл, свободата изисква присъствие на мотивация и е начин да подредим живота си и да достигаме целите си. В този ред на мисли, свободни сме тогава, когато сме способни да се контролираме – дори възпираме, когато е необходимо, – с цел да се стремим към това, което трябва да постигнем в живота.

Негативната концепция на свободата сама по себе си се приравнява с автономността (автономен – самостоятелен, независим, свободен, самоуправителен, бел. на ред.). Не е учудващо, че хората днес искат да дефинират политическата и социалната свобода поотделно – искат да бъдат свободни от закони, които ограничават начина им на поведение. Настояват да имат свободата да правят с живота си каквото пожелаят. Настояващи да бъдат оставени на мира и бидейки шампиони в тази отрицателна свобода, те отхвърлят истинския смисъл на свободата – стремежа към това, което е добро, истинно, красиво и свято. Тези псевдоактивисти иронично гледат да ни предпазят от вредни ГМО продукти (правещи се, че ги е грижа за нашето физическо здраве), но промотират (рекламират) порнографията, блудството, прелюбодейството, наркотиците, абортите и др., които ощетяват душите ни.

Ще онагледим тези примери със следната картина: нека си представим един човек, който шофира из града. Стига до едно кръстовище и завива надясно. Нищо не го е възпирало от това да продължи направо или да завие наляво. Като водач на МПС той има свободата да продължи в която посока пожелае. Но нека сега си представим, че той е завил надясно, защото е алкохолик и бърза да стигне до магазина за алкохол и цигари, преди да са го затворили. С това свое действие той е изпуснал възможността да завие наляво и да стигне до аптеката, преди да я затворят, а жена му се нуждае от жизненоважен медикамент. Ако го попитаме, той би ни отговорил, че е имал чувството, че не той е карал колата, а

че е бил закаран, защото неговата зависимост го е лишила от разсъдък и вместо да вземе правилното решение и да завие наляво, е завил надясно. Той иска да бъде свободен от това безразсъдно, безотговорно и неморално желание, но се чувства безсилен.

Виждаме, че не може да има духовно израстване там, където има такава негативна свобода с липса на възпиращ разум. Истинската свобода трябва да включва възможността да контролираме собствената си участ за наше добро и за Божия слава. Въображаемият шофьор не е свободен. Негативната свобода може да отваря врати, но само истинската свобода ни води с разум по правия път.

И така, апостол Павел пише към филипяните: „Защото Бог е, Който, според благоволенията Си, действа във вас и да желаете, и да извършвате това според Неговата добра воля“ (Фил. 2:13). Към римляните той пише: „Благодарение обаче на Бога, че като бяхте роби на греха, вие се покорихте от сърце на онзи образец на учението, който ви бе предаден, и освободени от греха, станяхте роби на правдата“ (Рим. 6:17-18). Свободата е премахването на греховното потисничество, това, да имаш копнежа и силата да си угоден на Господа.

Статията се публикува с позволение на
Believer's magazine

Стàни, рòбе

Стàни, рòбе, за свобòда
стàни, разтроши ярем,
иначе тъй ще си до гроба –
роб греховен, скот във плен!

Докога търпиш вериги грешни,
блудни сине клет?
Времето ти свърши вече,
а в дебела паяжина си оплет!

Кой ти впрегна тази тежест?
Как го теглиш черно бреме?
Защо не искаш да приемеш,
че Лукавият не дреме?

Не бивай като мъска,
за чиято челюст нужен е оглавник.
Не бъди и кон с капаци,
който не вдява, че воден е към кланник.

Нали те виждам, тежък товар
помъкнал си на вехти плещи,
животът бавно те премазва,
смъртта отсреща ти се блещи.

Още колко ще мълчиш?
Още колко ще кротуваш?
Още малко ще заспиш!
А заспиш ли - отпътуваш...

Нима не виждаш ти самин
твойто страдно състояние?
Нима не искаш свобода
от туй страшно притежание?

О, Боже, нека паднат люспи
от òчи слепи – късогледни,
дай на роба да разбере,
да разбере – да прогледни.

А ти викаш: „Кой е роб?!”
...мен свободна майка рòди!“
- уви, невидим е греховният хомот
в тоз свят сите раждаме се роби!

отрано тук сме примирени,
ала не с Бога, а с живота,
отрано сме и заблудени,
че смъртта е изходът на пътя.

От зачатие сме оковани
не в нозете, а в сърцата,
и няма кой да разбере,
че смъртта на греха е сетнината!

Но стàни, рòбе, за свобòда,
има изход днес от гроба!
Чрез смъртта на безгреховен
откъснат бе отровний корен.

Зарад таз жертва безподобна
тесний път стои отворен,
че Спасителя на хълма Любен
проклет биде, на кръст прободен -

от грях и смърт да сме спасени,
да развърже робски нòга,
за да бъдем примирени -
не със свèта, а със Бога!

Роб Христов

Борбата на Яков с Бога

Христо Расовски

„А Яков остана сам. И един човек се бореше с него до зазоряване, който, като видя, че не му надви, допря се до ставата на бедрото му; и ставата на Якововото бедро се измести, като се бореше с него. Тогава човекът рече: Пусни ме да си отида, защото се зазори. А Яков каза: Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш. А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков. А той рече: Няма да се именуваш вече Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил. А Яков го попита, като рече: Кажи ми, моля, твоето име. А той рече: Защо питаш за моето име? И благослови го там. И Яков наименова мястото Фануил, защото си казваше: Видях Бога лице с лице и животът ми бе опасен“ (Бит. 32: 24-30).

Има една рисунка на художник, който е вплел един в друг два образа. Тази рисунка се намира точно пред вас. Единият образ е на стара грозна жена, чийто образ се набива веднага на очи. Другият образ, за да го откриете, трябва да се потрудите. Той е на млада и красива дама. Така и тук, в тази история, мнозина човеци, вярващи и невярващи, не виждат красивото изображение на Божия спасителен промисъл за душата на човека или неговото сърце, което Божието слово определя като страшно болно (Ер. 17:9). Но за да видиш неповторимостта на Божия спасителен план, трябва да се потрудиш – да попросиш от Господа благодат и „колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш“ (Откр. 3:18). Мнозина обаче ги мързи да поискат от Господа „злато, пречистено с огън“ и остават в позицията на такива, които се наслаждават на отдавна минали събития, чиито образи са погрознели с времето, като неистово се опитват да видят в тях някакъв смисъл, който времето им е отнел.

За да не бъде голословен, ще спомена само един от вариантите на тълкуване на гореописаната случка, което тълкуване мнозина вярват, че е единственият възможен сценарий. Така те виждат Яков като преодолял и надвил Бога и човеците, като в крайна сметка това ще се случи някога в неопределено бъдеще и Яков, който всъщност е Израил, ще победи и ще седне като победител и бог на Славния Престол. Сега може би е моментът да се попитам – откъде ми е познат този стремеж да се седне на Божия престол? Като че ли някъде съм чел за един, който иска твърде много да си присвои титлата Бог и да представя себе си за бог? О, ами да! Ето тук, във Второ Солунци 2:3-4 е писано за една такава личност: „...човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог“. Не знам за вас, но мен тръпки ме побиха.

Други пък виждат в така представената трактовка измама за човечеството и че целият Стар Завет бил измислен и нагоден за угода на някого. Така че едните и другите, като не познават

Оптична илюзия на английския карикатурист Хил, публикувана за пръв път през 1915.

Божията воля и като нямат състояние, се завличат от своите собствени страсти и като се заблуждават, погубват и себе си, и своите слушатели.

За да разберем смисъла на борбата на Яков с Бога, първото нещо, което трябва да знаем, е, че:

Когато говорим за старозаветните образи, трябва да имаме предвид, че Божието Слово ги представя като сянка на „небесните неща“ (Евр. 8:5),

„които са сянка на онова, което ще дойде, а тялото е Христово“ (Евр. 10:1; Колос. 2:17).

И второто нещо е да попросим от Бога мъдрост и смирение, за да разберем смисъла на израза: „Аз съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов“ (Мат. 22:32).

Нека да започнем с Авраам.

Когато говорим за завета, който Бог сключи с Авраам, че от „Авраам непременно ще стане велик и силен народ“, това беше Завет по благодат. А Завет по благодат означава, че не е Завет по дела, т. е. всичко, което Бог каза на Авраам в този завет, ще дойде по пътя на благодатта, сиреч чрез вяра в Помазаника, в Господа Исуса Христа, а не чрез дела. Всъщност Авраам бе оправдан именно чрез тази вяра в Агнеца Божий! И не само това, но

„Бог, като искаше да покаже по-пълно на наследниците на обещанието, че намерението Му е неизменимо, си послужи с клетва, така щото

чрез две неизменими неща, в които не е възможно за Бога да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибягнали да се държим за поставената пред нас надежда“ (Евр. 6: 17-19).

Двете неизменими неща, за които говори апостолът, са Заветът, който Бог сключи с Авраам (Бит. 17:7), и клетвата, с която Бог се закле на Авраам:

„В Себе Си се заклевам, казва Господ... то аз ще те благословя премного и ще умножа, и преумножа потомството ти... и в твоето потомство ще се благословят всичките народи на земята“ (Бит. 22:16-18).

Ето това е Заветът по благодат, който Бог сключи с всички Авраамови потомци. А кои са Авраамовите потомци? – Господ Исус каза: „Ако бяхте Авраамови чада, Авраамовите дела щяхте да вършите“ (Йоан 8:39), а пък апостолът допълва: „Тогава познайте, че тия, които упражняват вяра, те са Авраамови чада“ (Гал. 3:7). Така разбираме, че този народ, за който Бог се закле на Авраам, ще дойде по пътя на благодатта, т. е. чрез вяра в Исуса Христа. Затова Господ каза на Израеля условието, при което те ще се назоват Божий народ:

„Така да кажеш на Якововия дом и да известиш на потомците на Израеля... Сега, прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то повече от всичките племена вие ще бъдете Мое собствено притежание, защото Мой е целият свят; и вие ще Ми бъдете царство свещеници и свят народ“ (Изход 19:3-6).

Това условие може да се изпълни единствено в Господа Исуса Христа, в Агнеца Божий, който понесе греховете на целия свят, на всички без изключение. Затова апостол Петър пояснява, че това царство свещеници и свят народ се изгражда само чрез вяра в Исуса Христа, т. е. това са Авраамовите чада:

„Защото е писано в писанието: - „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; И който вярва в Него, не ще се посрами“. За вас, прочее, които вярвате, Той е скъпоценност, а на тия, които не вярват, „Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла“, и „Камъкът, о който да се спъват, и канара, в която да се съблзняват“; защото се спъват о словото и са непокорни, за което бяха и определени. Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина“ (1 Петр. 2:6-9).

Очевидно този свят народ са Божиите чада, които по пътя на вярата в Господа Исуса са оправдани и имат достъп до Божието присъствие, защото те са като живи камъни, които се съграждат в духовен дом, за да бъдат свято свещенство, да принасят духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа (1 Петр. 2:5). А този Духовен дом сме ние, сиреч родените от Бога – възкликва и апостол Павел (Евр. 3:6).

Така стигаме и до Яков и значението на името Израил, което Бог му даде. Първо, нека да видим кои са Яков според Божието Слово?

„Това е поколението на ония, които Го дирят; Ония, които търсят Твоето лице, **те са Яков**“ (Пс. 24:6).

Тези, които търсят Божието лице, те са назовани Яков. А кой може да пристъпи пред Божието лице, защото Бог е огън пояждащ? Пророк Исаия задава същия въпрос и Бог му дава отговор:

„Кой от нас ще обитава при поглъщащ огън? Кой от нас ще обитава при вечни пламъци? Който ходи праведно и говори справедливо“ (Ис. 33:14, 15).

А кой може да ходи праведно пред Божието лице, тъй като ние като човеци нямаме такава правда, че да се одързостим и да пристъпим в Божието присъствие, пред Неговото лице, защото сам Исаия казва:

„Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите“ (Ис. 6:5).

Тогава кои са тези, които търсят Божието лице? Явно е, че те имат дръзновението да застанат пред Всевишния Бог, без да се страхуват! Това са тези, които са облечени в правдата Исус-Христовата. Единствено само така облечени можем да кажем „Лицето Ти ще търся Господи“ (Пс. 27:8). Примирението на грешника с Бога може да стане единствено и само чрез жертвата на Исуса Христа, Който понесе върху Себе Си нашите грехове.

„И тъй, като имаме велик Първосвещеник Исуса, Божия Син..., нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно“ (Евр. 4:14-16).

И така разбираме, че Божиите изкупени чрез кръвта на Исуса Христа, **ТЕ СА ЯКОВ**. Само те могат да кажат: Лицето ти ще търсим Господи, защото това е повик за общение. Когато общуваме с някой човек, ние заставаме лице в лице с него. Но общението с Бога може да стане единствено и само ако сме родени в Неговия дом, а Негов Дом сме ние, родените чрез вяра в Исуса Христа.

Сега нека да проследим борбата на Яков с Бога. Какъв е смисълът на тази борба и за какво е тя? Това не е борба на противопоставяне, както считат някои. Още по-глупаво е да мислим, че Яков е преборил и надвил Бога. Това е борба за благословение, и то небесно благословение, защото преди това Яков получи от баща си Исаак земно благословение, но сега той иска нещо друго – небесно благословение. А небесно благословение може да се иска от Този, който притежава, така да се каже, небесните ресурси, и това е само Бог.

Господ Исус каза една притча, в която се вижда какви трябва да са характерът и усърдието на този, който търси:

„Каза им една притча как трябва всякога да се молят, да не отслабват, думайки: В някой си град имаше един съдия, който от Бога се не боеше и човека не зачиташе. В същия град имаше и една вдовица, която дохождаше при него и му казваше: Отдай ми правото спрямо противника ми. Но той за известно време не искаше. А после си каза: При все, че от Бога не се боя и човеците не зачитам, пак, понеже тая вдовица ми досажда, ще ѝ отдам

правото, да не би да ме измори с безкрайното си дохождане. И Господ рече: Слушайте що каза несправедният съдия! А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях?“ (Лук. 18:1-7).

Още в началото на случката с Яков се казва, че **ТОЙ ОСТАВА САМ**. Когато търсим благословение от Бога ние трябва да останем насаме с Него и нашата молитва към Него трябва да е сърдечна, а не умствена:

„А ти, когато се молиш, влез във вътрешната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се на своя Отец, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве“ (Мат. 6:6).

Всяка среща с Господа е лична, ние сами трябва да отидем при Него и лично да Го помолим, лично да Му се доверим. Разгледайте случая с Вартимей, един слепороден човек, който, като разбира, че Господ Исус минава по пътя, на който стоеше, и започна да вика: „Исусе, сине Давидов, смили се за мене!“. Той не спря да вика, докато Господ Исус не заповяда да му го доведат. Ето това беше борбата за благословение на Вартимей, въпреки че го мъмреха да млъкне, той не спря да вика след Господа. Така Господ изпитва и нашите сърца! Не че не може да отговори веднага, но е нужно време, в което Господ Бог изпитва нашите сърца!

И тогава Господ попита слепородения човек Вартимей: „Какво искаш да ти сторя?“. Всеки един човек е спял от рождението си за Бога, докато не осъзнае нуждата си от Спасител, който може да му отвори очите. Ако ти и аз не осъзнаем това наше състояние на слепота ние никога няма да викаме към Господа за спасение. „Господи, да прогледам“, отговори слепороденият. „Исус му рече: Прогледай; твоята вяра те изцели.“

Ето, виждаш ли, скъпи ми читателю, какво е борбата за благословение. Ангелът Господен се допря до ставата на Яков и тя се изкълчи. Каква жива картина, показваща нашата безпомощност и несъстоятелност, говореща ни още и за това, че Божиата благодат и спасение са дар от Бога, а не са наша заслуга! И за да не остане и сянка от съмнение в това, ето че Бог се докосна до физическите и материални способности на Яков, така че ако в него е имало някаква надежда и упование в собствените си сили, то те напълно да изчезнат. Тогава остава само копнежът на сърцето. Това е единственото, което иска нашият Господ от нас, да не отслабваме да викаме в молитва и копнеж за Божието благословение. Точно това виждаме и в случая с Яков, който въпреки своята немощ и безпомощност се бори цяла нощ за благословение. Ето това е характерно за тези, които търсят Божието лице. Те са Яков. Те са изкупените чрез кръвта на Агнеца, те са Божиите чада, родени в Неговия Дом; те са Авраамовото потомство; те са Израил, сиреч – Борец с Бога. Ето че Божието Слово ни разкрива истинския смисъл на това да бъдеш Яков – да търсиш Божието благословение, защото Господ непременно ще те благослови на Своето време. Защото Господ Бог е потвърдил

чрез две неизменими неща Своята воля – Завет, който е сключил с нас по Благодат.

Затова Той е Бог Авраамов – Бог на Завета, чрез който Завет се узаконяват тези, които ще бъдат:

- наследници на Бога и сънаследници с Христа,

- наследниците по обещание;

- наследниците на царството, което е обещал на тези, които любят Бога (Рим. 8:17; Гал. 3:29; Тит 3:7; Як. 2:5).

Затова Той е Бог Исааков – единственият път и жертвата, чрез която ние ставаме законни наследници на Божиата благодат. Исаак е праобраз на Господа Исуса Христа, когото Бог възкреси от мъртвите, така и Исаак беше по един начин възкресен и подарен на Авраам и на цялото негово потомство.

Затова Той е Бог Яковов – Той е Бог на тези, които търсят Неговата благодат, които търсят Неговото лице, които могат да стоят в Божието присъствие, понеже са облечени с Правдата Исус-Христовата. Те са Яков! Те са Израил! Те са Авраамовите чада!

„Аз съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов? Той не е Бог на мъртвите, а на живите“ (Мат. 22:32). Какво означава да сме живи? Божието Слово недвусмислено прави разлика между живот с Бога и живот без Бога. И сам Господ Исус коригира нашите представи за истинския живот, като казва, че живот без Бога е равно на смърт, а живот с Отца е истински живот (виж Йоан 5:24-29).

Така че Авраам, Исаак и Яков говорят не за плътското и земното наследство, а за нещо много по-важно и по-различно! Те говорят за Божи спасителен план, чрез който всеки може да живее и името му да е записано в Книгата на Живота!

Защото животът ви е скрит с Христа в Бога (Кол. 3:3).

Но ако някой иска да спаси живота си на тази земя, ще го изгуби; а който изгуби живота си за този свят, заради Христа, ще го намери (Мат. 16:25).

Като знаем всичко това, нека да паднем в смирение пред нозете на нашия Господ и Спасител и да благодарим за чудния Негов Спасителен план, чрез който се изкупват души от всеки народ, племе и език, така щото да стане разбираемо на всяко едно сърце какво Господ е сторил, за да ни освободи от връзките на греха и на смъртта. Затова не може да не възкликнем с думите на апостола:

„И така целият Израил ще се спаси, както е писано: „Избавител ще дойде от Сион; Той ще отвърне нечестията от Якова; И ето завета от Мене към тях: Когато отнема греховете им“.

Спасението на целия Израил е завършекът на едно Спасително дело на Господа Исуса Христа, Избавителя от Сион, който единствен може да отвърне нечестията на грешника, който търси благословение като Яков, и то въз основа на Завета на пролятата кръв на Божи Агнец, който е Завет по благодат, посочен на човека още от неговото грехопадение!

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

Къде е щастие то?

Много хора смятат, че да имаш богатства, е равносилно на това да си щастлив. И така,

преследването на богатство на всяка цена става самоцел за мнозина – дали ще е чрез някакъв вид хазарт, лотария или по друг начин, няма значение. И всичко това се прави въпреки доказателствата на забогателите, че богатствата сами по себе си не носят истинско щастие. Един бърз поглед към живота на „звездите“ в този свят е достатъчен, за да забележим липсата на истинска радост у тях. Живот на разврат, алкохолизъм, провалени бракове, нещастни деца и дори самоубийства са всекидневие и се смятат за нормални.

Къде тогава може да бъде открито истинското щастие? Библейският Псалмист разкрива как човек да бъде истински щастлив. Псалм 32:1: „Блажен онзи, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит“. Думата, използвана тук – „блажен“, означава щастие, т.е. Псалмистът казва: „О, щастие то е голямо за онзи, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит“. Сигурността на такова щастие би бил копнежът на всеки правомислещ човек.

Забележете, че то идва в резултат от простени престъпления и покрит грях. Всеки човек е засегнат от своите грехове и престъпления. Може би някои изглеждат по-зле от други, някои сигурно са потънали по-дълбоко в греха от трети, но РАЗМЕРЪТ на греха не е от значение, а самото НАЛИЧИЕ на грех е проблем. Престъплението е непокорност спрямо Бога, а грехът значи да се заблудиш или да не достигнеш целта. Цялото човечество се е заблудило и е непокорно Богу. Исаия казва: „Всички ние се заблудихме като овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Исаия 53:6). Ако продължим в същия дух и застанем пред Бога така, по този начин, ние трябва и ще бъдем отлъчени от Неговата благодат, заточени завинаги в Огненото езеро (Откровение 20:15).

Сега не е учудващо защо Псалмопевецът е толкова щастлив – защото няма да бъде осъден от Бога. Неговите престъпления са „простени“ и неговите грехове са „покрити“. „Простени“ означава да бъдат отнети или снети. „Покрити“ означава заличени или умити. Кой е достатъчно силен да понесе нашите грехове и да ги заличи от Всевишния Божий поглед? Има само един славен Човек и Той е Единородният Божий Син. Думата „прости“ често се превежда „да вземе“ или „да понесе“, както например е използвана в Исаия 53:12: „...към престъпници беше причислен (Господ Исус Христос), и защото взе на Себе Си греховете на мнозина и ходатайства за престъпниците“. Има и една нагледна картина на това в 16 глава на Левити. Там е описано как греховете на човеците символично са поставяни на главата на жертвата – козела, както четем в 22-рия стих, „и козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя“. Тази картина онагледява делото, което Господ Исус щеше да извърши на Голготския кръст. Той отиде в тази необитаема земя на справедливия Божий съд и от тази усамотена земя извика: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Матей 27:46). Там Той положи основата, върху която Бог ще може с правда да прости и да покрие всичко, което е чуждо на Неговата святост, и да доведе покаяващата се и вярваща душа до вечен съюз със Себе Си.

Само когато се уповаваме на Спасителя, Господа Исуса Христа, ние ще можем да опитаем от това щастие, за което говори Псалмистът. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот (Йоан 3:16).